

Adăposturi

Redactare și corectură: Mișa Dragomir, Iulia Militaru și Ileana Negrea

Tehnoredactare: Felicia Rusu

Copertă: Nóra Ugron

Grafică copertă: Alex Horghidan

Adăposturi. Antologie queer

© Cenaclul X, 2021

pentru prezenta ediție

Această antologie a apărut cu sprijinul MozaiQ și al Cercului Donatorilor Bruxelles

mozaiQ

Tipar realizat la tipografia editurii frACTalia

Str. Cercului nr. 6, sector 2, București

www.fractalia.ro

Adăposturi

Antologie queer – de Cenuclul X

București, 2021

*Pentru cex care și-au căutat adăposturi în cuvinte
și în afara lor, pentru cex care le-au găsit, pentru
cex care încă le caută,*

Cenaclul X

ANDREI GABRIEL NICOLAE

Andrei e un mamifer ierbivor în continuă căutare de adăpost și liniște. În zilele bune scrie liste, planuri de povești și citește orice. În zilele rele se retrage în maldăre de perne ca să evite orice conflict, chiar și pe cele necesare. Are două steliumuri în astrograma natală: unul în casa a 9-a, altul în casa a 10-a. Locuiește în Barcelona și lucrează într-o corporație.

Bătrân mex

Te-ai chinuit vreodată să spui
cine ești,
să fii auzitx,
crezutx?

De ce sarcina probei pică
pe tine?
De ce cuvântul tău nu e destul
când vorbești despre
cine ai fost mereu?

Când doare, nu te justifica.
Când ți-e frică, numai cex cu temeri par să te-nțeleagă.
Ai nevoie de adăpost? Găsește-ți semenii.

Spune-le că îți cresc munții,
că-ți spumegă mările, că-ți vulesc vânturile
și ți se crapă de ziuă.

Spune-le:

Eu sunt x-ul care se-nfige în rana vie de cuvânt
la fel de insidios ca genu-n limbă
ca să putem respira cu toții.

Eu sunt curcubeul, sunt ploaia furtună,
sunt tot ce n-au sperat nicicând c-aș fi
și mult mai mult.

Eu sunt bunicile mele,
picioarele și luptele lor,
sunt cex mai puternix când mă rup.

Eu sunt genul meu, îmi sunt plăcerea,
sunt toți strămoșii mei gay
care mă au pe mine și nu pe iubiții lor.

Eu sunt străbunicii și străbunicele mele trans
îngropatx sub hainele și numele
și pământurile grele pe care trebuie să le-ndure.

Eu sunt totx bunicx mex nonbinarx,
toate veșmintele frumoase pe care le poartă în beznă,
toate poverile grele pe care le ridică în soarele arzător.

Eu sunt strămoșx mex intersex care au ceva de ascuns.
Eu sunt rezolvarea conflictelor, cuvintele înțeleptxelor.
Sunt toată truda închinată salvării
familiei disfuncționale.

Eu sunt străbunicii mei care mor în războaie,
eu sunt mamele copiilor lor care le îndură pumnii și picioarele.

Eu sunt rasiștii, xenofobii mei strămoși.
Eu sunt sânge pe mâinile lor,
sunt violurile lor, urechile ce ignoră țipetele

femeilor, bărbaților, copiilor pe care îi forțează,
armele cu care masacrează.

Eu sunt rănilile bătrânelor mex, furia lor,
sunt cruzimea și nedreptățile lor.
Eu sunt suferința, boala lor.

Eu sunt trauma lor, toate abuzurile pe care trebuie să le suporte.
Eu sunt urletele lor când roadele muncii le sunt luate.
Eu sunt tot ce sunt ei când tot ce sunt e muncă.
Eu sunt ce li se-ntâmplă după ce le mor copiii.
Eu sunt limba care linge cizma stăpânului.
Eu sunt sluga din casa cucoanei bătrâne.

Eu sunt depresiile lor,
sindroamele și tulburările lor,
sunt atacurile lor de panică, de anxietate, Alzheimerul lor,
pavorurile nocturne și visele lucide.

Eu sunt arta turnată de femei
în ceaunele lor de supă și orez
ca vopseala pe pânze.

Eu sunt muzica pe care o fredonează,
cuvintele pe care nu le rostesc cu voce tare,
gândurile pe care nu au apucat să le gândească.

Eu sunt bătăturile și bătăile de joc,
rușinea infinită pusă pe umerii lor
și fiecare clipă de extaz, fiecare masturbare și orgasm.

Eu sunt viorile, lopețile, furcile, cazmalele și plugurile lor,
cuverturile pe care le-au țesut, războaiele, fusurile, andrelele lor,
baladele compuse și uitate în șoaptă.

Eu sunt câmpurile
pe care s-au născut,
pe care au născut,
pe care au lucrat,
pe care s-au futut,
pe care au murit.

Eu sunt
aici.

NÓRA UGRON

Nóra (n. 1994) face muncă politică ca activistă pentru dreptate locativă și feministă intersecționată antispeciistă. Ca traducătoare, editoare și cercetătoare angajată facilitează producerea conștiinței critice. Este membră a mai multor colective de stânga radicală, cum sunt: Colectiva A-casă, Meduza Kolektiv, Editura Pagini Libere, rețeaua EAST, platforma LeftEast și rețeaua ELMO. Lucrează pentru a construi comunități și rețele rezistente, bazate pe grijă reciprocă și tovarășie în regiune, crede într-un viitor queer-feminist, decolonial, anticapitalist și eliberator. În poeziile sale și în munca sa artistică, pornește de la afirmația feministă că personalul este mereu politic. Prin transformarea propriilor experiențe, dorințe și sentimente în artă, încearcă să creeze spații fictive unde toate corpurile, umane și non-umane, au posibilitatea de a se manifesta, pe cât e posibil, libere de oprimare.

Marginalele la numele cerbului*

1.

Năprasnica imobilitate a căprioarei atunci când mă privește în ochi și mă observă, eu de spaimă mă cutremur doar de vigilența celuilalt, încordată și încremenită într-o statuie. Întâlnirea subită a privirilor, o istorie profundă, o deschidere a timpului, chemând ceva în frigul de jos, îmi întind și eu mâinile stângace, dar cum ea se încrețește și sare lăsând în urmă doar lama îndoită a ierbii, ecoul în pământ, e în zadar, nu pot să mă avânt după ea, deși pentru o fracțiune de secundă, o pereche de ochi negri sclipind din spatele ceții în creștere m-a făcut să cred că noi ne aparținem, că ea mă invită pe pajiște să ne atingem nasul de pădăii.

În planul de ansamblu al unui peisaj pictat cu pini, suntem persecutată și persecutoare, deși simt că mă chemi să ne învârtim una în jurul celeilalte, pielea ne este moale, dar degeaba, nu te pot atinge, o armă invizibilă este desenată în mâna mea, așa este romantismul uman, tânjește numai după vânătoare.

Năprasnica imobilitate a căprioarelor cu coada albă, când stiloul pe care l-ai scăpat se izbește de podea și privindu-ne una pe cealaltă, ne zguduim amândouă. Acest moment țâșnește din loc ca un cerb în pădurea de anul trecut. Dar m-ai chemat? Oare să vin?

* Varianta maghiară a poemului a apărut în revista online a szem în mai 2020. Varianta română a fost publicată online în revista *Cutra* în ianuarie 2021. Traducere Annamari Codău și Nóra Ugron.

2.

Am vrut să-i urmăresc toată vara, ca în romanele de aventuri din copilărie, încercând să mă strecur în tăcere lângă ele, dar întotdeauna, înainte ca prima ramură să trosnească sub picioarele mele, m-au privit în timp ce traversam granița invizibilă, au fugit.

Pe potecă, după cotitură, mi-a ieșit în față, s-a oprit brusc, s-a uitat la mine și înainte să fi putut începe manevrele obișnuitei mele călătorii de descoperire, a pornit spre mine, de spaimă am început să mă retrag, m-am oprit la câțiva pași, fără să-mi iau ochii de la ea, s-a oprit și ea, dar tocmai când mi-am făcut curaj să mă apropiu, cu capul înclinat înainte de curiozitate, ea a început din nou să se îndrepte în direcția mea, acum la câțiva metri distanță, m-am îndepărtat repede, întorcându-mi spatele, dar convingându-mă totuși m-am uitat înapoi, m-am oprit și m-am forțat să vin și mai aproape, dar m-a luat groaza, mi-am dat seama că dacă m-aș apropia, nici atunci n-ar încetini, alergam deja în timp ce ea alerga ferm, cu capul ridicat.

De ce mă urmărește un ren?

3.

Pe drumul forestier înzăpezit se odihnesc două. De îndată ce văd mașina mea, aleargă spre copaci. Nu ne cunoaștem. De atunci înainte, în fiecare dimineață sper să văd picioarele lungi și tendinoase cum dispar printre frunze.

Dacă mă apuc să-ți scriu, îmi vin în minte diferite specii de cerbi pe care i-am întâlnit. Aceasta nu este o metaforă, nu ești ca ele. Dar există ceva similar în relația mea cu voi. Este de neconceput ca un elan sălbatic să aibă încredere într-o mașină care se apropie.

4.

Ne aflăm într-o pădure întunecată, abia se poate vedea printre ramurile pinilor. Nu pot decide dacă aici e un adăpost, un cămin sau o capcană care ne expune privirilor necunoscute. M-ai îmbrățișat. Ți-ai întins brațul drept și m-ai tras aproape de tine. Suntem o colibă pe o poiană înspăimântătoare, pe unde se intră și se iese, unde vânturile se fugăresc. Raza orizontală de roșu auriu a soarelui ce apune e întreruptă de pini, în spatele coroanelor

se văd nori întunecați sclipind în amurg. Nu se poate decide dacă putem să rămânem aici, afundați în pământul apos al poienii până la putrezire, sau dacă trebuie să fugim chiar în momentul următor. Inima îmi bate, simt cum mi se cutremură pieptul. Ce ar fi dacă imposibilul s-ar întâmpla. Și pentru o clipă, putem privi printre pinii uriași. Atunci cerul cade, copacii se usucă și murim. Îmi dai drumul. Nu mă mișc, se prăbușește coliba. Părăsim luminișul, grăbindu-ne pe lângă firele slăbuțe de coada șoricelului, lângă crețuște pline de flori bogate și parfumate, lângă pârau hrănit de apa de ploaie care se scurge printre ele. Adulmecăm umezeala căminului, ieșim pe potecă și din momentul comun nesfârșit rămâne doar această imagine. Atunci ne-am aparținut, o singură dată.

Renasc

Dorul meu pentru tine
este planta de interior
pe care încerc să o salvez.

Cele mai multe
mor din cauza abundenței de apă.
Cum se poate iubi
mai puțin?

Am schimbat pământul
și am scos rădăcinile putrezite.
Am citit undeva că
doar cele putrezite trebuie tăiate,
iar cele sănătoase lăsate
neatinse.
De unde poți să-ți dai seama
dacă ai scos firele potrivite?

Când o plantă arată semne
de moarte,
de unde știi până când
se poate salva?

De unde știi că nu
se poate salva?

Și dacă se poate salva o plantă
care pare să fie pe moarte,
de unde știi că ceea ce crezi că
ar fi salvarea într-adevăr
este?

Oricât de multe informații
aș citi despre
plante,
ce e dorul meu pentru tine,
oricât de perfect
aș urmări
instrucțiunile internetului și
intuițiile inimii,
doar cu timpul pot afla
consecințele și rezultatele acțiunilor mele
de fiecare zi.

Puiul de aloe de pe pervaz
este ceea ce nu o să dispară
niciodată,
nici după posibila moarte.
De unde poți ști în ce formă
renasc plantele
de interior?

Toate modurile în care poate

Am citit cuvântul
omidă
într-un poem
și am realizat că nu
l-am văzut scris niciodată.
În ziua în care ți-am adus-o
pe Țică,
nu-mi mai amintesc dacă ploua,

cred că da,
trebuia să fi fost o zi
ploioasă

când m-am dus în Mega-ul apropiat
și ne-am luat o salată
cu care a venit și Țică Sălățică,
cum am botezat-o împreună
după ce nu te-am lăsat s-o arunci.
Cum ai fi putut, oricum?
Când am văzut burtica groasă verde
între frunze, semi-ascunsă,
trebuia s-o „salvez”

orice ar însemna asta.
Mă gândeam că dacă nu o iau cu mine
o s-o smulgă cineva mai puțin atent.
Așa că ți-am răspuns:
cum adică s-o aruncăm?
Am adus-o s-o păstrăm,
un animăluț de companie,
pe vremuri încă nici nu cunoșteam
cuvântul
omidă,
tu m-ai învățat și Țică
o midă mică,
pe care am pus-o pe niște frunze
într-un bol
între cărțile de pe raft
și am urmărit-o toată ziua,

ce face Țică acolo,
cum papă și cum cacă,

multe bobite mici și verzi,
și așa ne-am culcat,
iubire în inimă,
corpurile noastre sub plăpumi,
cu pisică în culcuș
și cu Țică pe raft,
ziua fericirii în gospodărie.
Dimineața când m-am trezit
după pisică dar înainte de tine,
primul lucru era să mă uit
oare ce face Țică,
Țică Sălățică am chemat-o

...

dar ea nu mai era,
doar frunze și boboțe, multe.
Și am căutat-o peste tot,
am scos toate cărțile de pe raft,
m-am uitat în cutii, pe mese,
sub rafturi, pe podea,
și nicăieri.
Am zis că poate într-o zi ne trezim
cu o fluture pe tavan.

Mă gândesc mult la Țică
și la toate modurile în care poate
să dispară o omidă de pe un raft.

Mă gândesc mult și la tine
și la toate modurile în care poate
să dispară iubirea
într-o dimineață.

Tu nu ai lăsat nicio urmă când ai plecat.
Doar coconul tău de plăpumi
aici, încă
așteaptă.

VICTOR HORAȚIU TROȘAN (v.h.t.)

Bună, sunt Vic, am 16 ani și sunt elev la Colegiul Național „Gheorghe Șincai”, în clasa a 10-a. Am mai publicat poezie în: Banchetul, Șangri-La și, recent, în Echinox.

mă privește atent cum dorm

iar zâmbetul satisfăcut post-orgasm se întinde de-a lungul feței
căci totul e de sticlă, chiar și corpul
zgribulit sub așternuturi fine
ca o rândunică dintr-o poezie învățată la școală
(strivită sub bocancul greu al unui dumnezeu omniprezent
la micul dejun, în pâinea cu dulceață de casă
la prânz, în ciorba de legume
la cină, ...)
nu știu ce am spus, a aruncat farfuria de pământ
iar pereții fragili ai bucătăriei au tremurat de frică
frica se transmite prin tălpi în podea
din podea în pereți și așa mai departe până când se întoarce în mine
donator și primitor comun
cadrul s-a rezumat la foarte puține
în unele cioburi
zâmbeste
în unele cioburi
plâng, iar
dacă n-ar fi fost atât de departe geamul
pe care sunt imprimate amprentele lui
mi-ar fi fost mult mai frică,

dar distanța face lucrurile să pară
mai mici, mai inofensive, mai frumoase
și uneori tot ceea ce rămâne
este frumusețea,
iar alteori nu rămâne nimic.

absență

după o noapte albă din care a rămas doar gheața
ce m-a lovit cu pumnul-n burtă când dj-ul a băgat un vals și el mirosea
a transpirație și alcool
despic un copac, pășesc înăuntru, îl închid la loc cu salivă și țin un discurs
despre ecologie și efectele poluării asupra satelor din nord
rave-ul încă nu e gata, iar cei trei prieteni ai mei, toți beți, desigur,
mă caută – poate își fac griji
pentru siguranța țesuturilor mele
foarte sensibile în această perioadă a anului
la razele soarelui și obiecte ascuțite
sau poate doar vor să le țin părul
ca să poată borî liniștiți
mă strigă pe un nume care sună bine în limba lor încălțată, dar care
nu-mi amintesc să fi fost al meu.
așa e cel mai bine – îmi spun – să locuiesc în scoarța unui copac la fel
de diafan și fragil ca unul dintre personajele ilustrate în culori de apă
de John Bauer.
chiar dacă nu am părul blond
și în viața mea nu am întâlnit măcar o zână
încerc să mă pierd în peisaj, iar asta e tot ce contează

pădurea, lacul, mușchiul de la poalele copacului, eu ghemuit în copac,
greierii, creanga care a trosnit și m-a făcut să cred că erai tu – șoseaua
care străbate pădurea uneori mașini cu faruri sparte, alteori zâne supra
extaziate niciodată tu
noul ecosistem la care mă acomodez încet-încet
se construiește numai prin absența
ta și toate păsările îmi spun că asta e ok

afrodita, venus, oricine

pe drumul cu prea multe gropi
legănându-se
ca un autobuz de cursă
între sate
o bătrână cu spatele îndoit
se întoarce
cu soarele pe post de cârjă
pline de bătăături
mâinile filiforme
care în fiecare dimineață
îndreaptă cafeaua și aspirina
spre gură
apucă de jos cioburile
unei sticle sparte
încearcă să ghicească
timișoreana? neumarkt?
sticla de pălincă deschisă la crăciun?
se adună nori pe cer
în casă afară pretutindeni
e furtună și frumusețea înseamnă
câți pumni poți lua în față

fără să te gândești la plecare
îi trece un fior
pe șina spinării
ca un drum cu prea multe gropi
pe care trece o bătrână
ca un autobuz de cursă
între sate

vom fi îngropați împreună

sau depozitați în aceeași
urnă cu cenușă
e o senzație prea familiară ca să o mai pot nega, am trecut prin asta de
prea multe ori și acum e abia începutul
durerea de cap după ce am umblat toată ziua în soare fără pălărie, apoi
desigur amețeala, furtuna de la 5 noroiul, frigul, vântul, căzăturile printre
copaci puțin sânge și fluturii din stomac când te-am văzut
atât de frumos cu pământ pe față
viața îmi dansează în fața ochilor
ca un film sec & prost
care aș fi vrut
să fi fost mai queer
îmi caut finalul fericit de hollywood într-un viitor în care arheologii
ne vor descoperi, iar aceste practici funerare vor dovedi umanitatea
noastră și a tuturor

MARIA MARTELLI

Maria scrie și cercetează înspre o lume anti-speciistă, queer, feministă și postcapitalistă. Face parte din echipa just wondering... (unde coproduce eseuri animate) și din cea a podcastului de științe sociale contrasens.

Cei ce trăiau în Zenter

Erau obișnuiți să iasă la o plimbare de cel puțin două ori pe zi, dimineața și seara. Orașul era superb, cel mai bogat din toată regiunea, cu fântâni albastre cât cerul și plante cățărătoare pe fiecare casă. Era un orașel scund, dar bine întins, prins de o parte și de alta cu parcuri și împrejmuit cu piste de biciclete ca niște vene aglomerate cu viață. Lat cât îl cuprindea valea era, și încă se întindea și-n sus pe dealuri, visând la nesfârșire și nemurire ca oricare alt mare oraș.

Zenter era mare, nu atât ca mărime, cât ca prezență. Avea un magnetism de puteai spune că era centrul Pământului, că-n jurul lui se învârtea restul țării, ba chiar întreaga regiune, deși era doar un oraș universitar, cât de cât, bine-gentrificat și bine-văzut de dezvoltatorii imobiliari. Zenter exista cu aplomb, nu puteai să-l ignori, stătea pe buzele tuturor celor ce nu trăiau în el, iar cei ce trăiau... ei bine, deveneau legați de el, pe viață. Nu atât de oraș în sine, cât de a fi din Zenter, care era, efectiv, orașul din care toți și toate voiau să fie. Și poate totuși nu atât de mult din dorință, cât din necesitate. Nu rareori se întâmpla că, dacă nu erai văzut în Zenter, nu prea mai erai. Deloc. Devenise un fenomen destul de cunoscut, deși pomenit doar în șoaptă, la colț de noapte, la margine de stradă, doar rostogolit de pe buze și chemat înapoi cu spaimă. O singură dată s-a publicat ceva într-un ziar local despre asta, o investigație mai serioasă de-a unei jurnaliste finanțată

independent, dar și articolul ăla s-a pierdut prin negura internetului, printre reclame la apartamente nemobilate și videouri cu oameni care fac curățenie repede-repede, astfel încât abia dacă l-a citit cineva. În rest, da, se făcea referire la dispariții, dar așa, între două alte titluri despre accidente de mașină și tipicele furtuni cu gheață din iulie. Nimeni nu știa unde ajunseseră acei oameni și, de fapt, nici nu prea era sigur că cineva chiar dispăruse. În fond, nu era nimeni prezent, nu? Nicio absență nu se făcea simțită, pentru că Zenter era un oraș dulce și plin de sine, merii lui se lăsau grei peste poțecile din parc, corcodușii umpleau trecerile de pietoni și gutuii trotuarele. Muzica răsună noapte de noapte din cele două capete ale văii și, zi de zi, fiecare cetățean ieșea la plimbare și se recunoștea unul în ochii celui-lalt, asigurându-se că n-a dispărut. Privirile erau lungi, înnodându-se unele într-altele, căci fiecare cetățean știa, știa în adâncul său, că dacă într-o singură zi nu se agață de nimeni, s-ar putea ca noaptea să fie deja pierdut. Poate de aceea era și un oraș atât de senzual, fiecare cetățean căutând privirea care îl caută, fiecare atent să fie privit și să privească cu sete de viață, fiecare întorcând capul după acea privire care îl va vedea, care-l va păstra acolo și mâine.

În Zenter nu prea se întâmplau infracțiuni, cel puțin așa se spune. Poate e surprinzător, dar în Zenter nu se raportau nici hărțuiri, nici violuri. Tuturor le era frică să nu fie văzuți greșit, fiindcă în adâncul lor știau că nu știu care dintre priviri îi va face să dispară. Dacă cineva vrea ca tu să nu exiști, dacă cineva își întoarce privirea dintr-o ta, își rupe mâna din strânsoarea ta, își strânge picioarele mai aproape, oare e îndeajuns? Îndeajuns să nu te mai găsească mâine nimeni, niciodată? Să închizi ochii și când îi deschizi, nicio privire să nu te mai întâmpine? Nici pisicile, hrănite comunal, nici porumbeii, nici broaștele – nimeni să nu mai întoarcă obrazul înspre tine?

Cetățenii din Zenter trăiau de pe o zi pe alta. Trăiau bine, da, mâncau bine, se distrau și se futeau bine. Dar o singură zi dacă nu s-ar fi privit cu toții, ar fi dispărut. Asta îi îngrijora groaznic, în secret, pe fiecare în parte. Nu era îndeajuns să fie cât de cât fericiți, cât de cât bogați și cât de cât iubiți. Ei voiau să fie independenți. Autonomi. Să le fie îndeajuns cei doi

ochi din oglindă pentru a trece noaptea. Să le fie îndeajuns propriul trup, propria mângâiere, propria putere. Să se nască și să trăiască cu siguranța de a nu avea nevoie de ceilalți. Așa că au făcut un plan. Ba chiar mai multe. Aproape fiecare venise cu propriul plan – cum să supraviețuiască gravitației teribile a orașului. Unii îi căutau pe cei dispăruți, sperând că aceștia să aibă vreun răspuns. Alții construiau mașinării zgomotoase, capabile să te privească din toate părțile și la toate dimensiunile. Și alții făceau experimente la limita vizibilului – era oare îndeajuns o poză? O postare pe internet? Cât de văzut trebuia să fii ca să exiști în Zenter? Cine trebuia să te vadă, care era limita de jos? Dar de sus? Dacă existai pentru mulți oameni, să zicem, chiar, pentru toți cei din Zenter? Ți creștea tăria? Te trezeai mai proaspăt, mai vesel, mai aprig, plin de zel și de tine?

Câte și mai câte nu s-au petrecut în Zenter. Nu putem afla nici jumătate. Multe au dispărut. Altele au devenit atât de vizibile încât nici nu mai pot fi rostite. Se subînțeleg.

Câte și mai câte se petrec, poate, și astăzi în Zenter. Nu putem ști cu siguranță. Într-o zi, oamenii din jur s-au cam plictisit de aroganța plângăcioasă a zenterenilor și au început să-i ignore. Și în altă zi, nu se știe care, nu i-au mai găsit unde erau. Poate se mutaseră. Sau poate erau doar un pic mai încolo. Nu s-au obosit să-i caute. La ce bun? Zenterenii se priveau doar unul pe celălalt, cu buza de jos mușcată, pregătiți să plonjeze în carnea vieții. Astfel încât acum nu se mai știe sigur dacă Zenter chiar a fost, sau n-a fost. A rămas un cuvânt scris cu litere, la fel ca toate cuvintele: Zenter. Și printre atâtea cuvinte, cine știe cât o să mai rămână.

RALUCA TĂRTĂREANU

Raluca, 17 ani, din Ploiești. Nu pot spune multe despre mine tocmai pentru că nu știu să mă descriu. Per total, binele este subiectiv până la urmă :) Totuși, am participat la expoziția stradală „Hey, pisi” și la Open Call Tête-à-Tête V, având astfel speranța să mă implic în cât mai multe proiecte.

prelegere

sunt EXTREMISTĂ
am fugit în picioarele goale
cămașa albă îmi strânge încheieturile
capricioasă liberală democratic parțial
interogată în vitrina cu milieuri
de-ale bunică-mii

//

aplauze vocilor fără sunete
nu știu politică
prea multe detalii virgulă necreștinism
fanaticilor din colțul bisericii
sănătate neamurilor și bogdaproste
hala de pește goală claxoanele
urlă

/

pietricelele lipite de tălpi
murdar nu găsesc
gara lipsită de trenuri
traseul Cluj Napoca-Mangalia
marea flux gâdilă degetele

-

mă sprijin de butoiul din grădină
așa ajung mă materializez
nimeni din mulțimea de ceva
– măcar azi avem ce mânca
semințele berea
vin fermentată
acasă

//

iubesc mulțumim
participăm la marșul antiumanitate
scheletele purtătoare de cârpe
noilor bugetari plătiți în cafele
virgulei expediate legistului din subteran

...

iubesc stil Apolodor
copilului mic i se frânge noroiul
eu sunt cel mai mic copil
dintre oamenii mari și neiubiți.

malițios

comemorăm sentimentele de gol lucid
este bine ne pregătim pentru viitor
– celor ce greșesc li se cascadează o groapă sub picioare
așa toți ajungem în lumea mizeră
în care trăim acum

când eram mică îmi plăceau bufetele suedeze
muzica un pic prea occidentală
ochii mi se focusau pe spaghetele bolognese
și dinții mei știrbi emanau roz simpatic
printre o mulțime de nuanțe gri

tupeul arogant și superficial
vâscoza din care ne tragem
știrile monotone sfârșitul lumii
astăzi suntem fericiți

kitschurile de brand cu dunguțe drăguțe
nu înjurăm dar ne crăpăm capetele
am lovi și stratul de ozon
ne place să ne eschivăm dar suntem intrigati

de politețea indiscretă și mult prea personală
– cele mai multe măști sunt ascunse
nervii de oțel se plastifiază
cea mai fină poluare pe care ne-o însușim

și muzica franțuzească din cafeneaua colorată
cafelele se întind până-n cel mai intens punct
deznodământul de pe plăcuțele de înmatriculare
atacurile de panică ne flutură steagurile albe
– psihedelic vorbind nu am văzut decât monstrul
de sub pat căruia i-am cântat de noapte bună

ce iubire pasională respirația sacadată
așteptarea din colțul barului și tehnica
bulgărului de zăpadă ne reducem din sinapse
tăcerea-i bună atunci când nu o folosim
circumstanțele impresionante ce-i drept
– atunci corpul meu de lut
denotă o moralitate axată pe abscisa plictisită

jocul de whist al cărui punctaj nu știu să-l calculez
memoria de scurtă durată își face efectul
și firul matrix din rețeaua neuronală
există etern în vârful degetului meu

nu se termină niciodată
supraponderalitatea tristă și gravitatea
obstacolele șablon
oh cât de multe aveam să-ți spun

pachetul de țigări pe jumătate gol
încă un cartuș pe scara blocului
sticlele de whisky aruncate pe podea
gheața de sub frigider băltoacă de apă rece
– este divin să simți amorțeala din picioare

cum se furnică pielea
imaginea dezordonată din bucătărie

e plăcut să știi că ceva este al tău
cum singurătatea de pe balcon este rece
și-ți estompează mirosul de țigări din haine

intersecția viselor noastre pân' la urmă
când nu se mai aude ticăitul ceasului
și rămâne umbra ta atașată de perete
și mirosul cărților vechi din bibliotecă
și zgomotul ploii care se izbește de geam
și cafeaua fierbinte cu prea mult zaț

este fluxul lucrurilor triste
aceleași stări de angoase
– zâmbetul știrb și ciupiturile de țânțari
ora 00 și îmi frig coapsele

nu ne pierdem speranța pentru că e timp
și buchetul de lavandă în apa stătută
covoarele de lână mâncate de molii
și minciunile tip mecanic expirat

îmi place tăcerea pentru că este sinceră
frica de răspunsuri
îmi gâdilă timpanele
în fiecare noapte

not that kid

gravitatea situației diferențele de tip obstacol
aprehensiunile cele mai plăcute pentru că
sunt eu

/aș vrea să pot dar parcă e dramatic
de prostesc copilăresc să vreau
să nu mai simt/

ce bine de a 2-a șansă
sunt sigură că exista numai că nu
mi-am acordat-o
premiul pentru cea mai înțeleaptă neexperimentată
incalculabilele și subvenționate traume
reducere-n obor de la copilul cu ziare

sentimente neachitabile și probabil reciproce
atât cât îmi permite mandibula să îngân
am să tac pentru binele subiectiv și tânăr
prea tânăr să înțeleagă
așa a fost mereu așa va fi
prea tânăr să înțeleagă

șansele favorabile doar la primă vedere
esența le scade pe toate deși e frumoasă
simpatică drăguță esență
copil de esență

prea neexperimentat
cu prea multe de încercat
dar nu prea multe pentru că sunt simțite deja
dar nu prea mult ci cu mult mai mult
pentru că e tânăr
mult prea tânăr ca să uite
ca să nu fi îmbătrânit deja
să nu fi iubit

prea multe povești de sine stătut experimentat

MARA CIOROIANU

Mara are 18 ani și locuiește în București. Urmează să studieze științe politice la UB și momentan își face ordine prin bibliotecă. A mai publicat pe diverse platforme literare.

CUM M-AU FĂURIT, CE MI-AU ZIS

I. CONTEXT

NU SPUNE DESPRE CORPUL TĂU
NU SPUNE DESPRE ȘOCUL TĂU
NU SPUNE DESPRE –
TINE
TRIGGERE
SPECIISM
NON-BINARITATE
CU VORBELE TALE
DESPRE REPLICA PE CARE ȚI-AU FĂURIT-O ÎN SPECUL
CU VORBELE TALE
DESPRE CUM AI REȚINUT TOATĂ APA DOAR CA SĂ TE UMFLE
NU SPUNE CU LIMBAJUL TĂU
NU SPUNE UNUI BĂRBAT PENTRU CĂ-L MINȚI
NU SPUNE DE BĂRBAȚI PENTRU CĂ MINȚI
NU GENERALIZA PENTRU CĂ EȘTI SUBIECTIVĂ
NU SPUNE CONCRET PENTRU CĂ AJUNGI SĂ GENERALIZEZI
NU SPUNE CĂ AI MÂINILE LEGATE
ȘI CĂ ȚI-E GREU ÎNTR-O LUME ALPHA
NU MAI FACE PE VICTIMA

ȘI NU-I MAI FACE VICTIME PE BĂRBAȚI
NU SUNT DOAR BĂRBAȚI PE STRADĂ
SUNT ȘI FEMEI
FEMEILE
PE CARE BĂRBAȚII LE AGRESEAZĂ PE STRADĂ
NU MĂ MAI PLIMB CU BICICLETA DE CINCI ANI
PENTRU CĂ POLIȚIA RÂDE ȘI-MI CERE SĂ LE ARĂT CHILOȚEII
ȘI NU PORT NICIUN CHILOT
PENTRU CĂ FAC URÂT ȘI SUNT ISTERICĂ
NU SPUNE UNUI BĂRBAȚI DESPRE ALȚI BĂRBAȚI
NU-I ÎNTĂRĂTA PE UNUL ÎMPOTRIVA CELUILALT
ÎNTĂRĂTĂ-TE PE TINE CĂ TU NU LE ARĂȚI CHILOȚII
CĂ TU NU MAI MERGI CU BICICLETA
CĂ TU N-APRINZI LUMINILE PE STRADĂ CA SĂ FII ÎN SIGURANȚĂ
CĂ TU N-AI MEREU UN BĂRBAȚI CU TINE CA SĂ TE SIMȚI ÎN SIGU-
RANȚĂ

II. FUTU-TE-N -

III. AM RESPONSABILITĂȚI FAȚĂ DE SĂMÂNȚĂ

ERA TAUR CA MAMA ȘI BĂGA DESTULE ELIPSE-N SPEECH CÂT
SĂ-MI ZIC

NU
E
PERICULOS
LASĂ-L
CĂ
NU PARE
AȘA CUM
NICI TU
NU EȘTI

AVEA SCALPUL TRANSPIRAT NU PĂTAT DE BENZINĂ
N-AVEA MUȘTE-N PĂR NU MIROSEA A ARS CA MINE
ȘTIA SĂ BAGE APROPOURI EU NU ȘTIAM SĂ ARTICULEZ
ȘTIAM SĂ GESTICULEZ DAR LIMBAJUL MEU ERA IGNORAT PENTRU
CĂ LIMBAJUL MEU
NU ERA LIMBAJUL LOR
PENTRU CĂ NU M-AM NĂSCUT CU ACEST LIMBAJ CUM TREBUIA
SĂ AM NOROC
MI L-AM FĂCUT SINGURĂ COERENT
PE-NȚELESUL MEU DE MITOCANĂ
ȘI CÂND ERAM PRINTRE BĂRBAȚII
ÎȘI EXERCITAU TANDRU ROLUL DE A MĂ SIMȚI ÎN SIGURANȚĂ-

TOT LE IEȘEA DIN ORBITE
TOT ERAU DECANI, ÎNCURAJAȚI, DICTATORI, ȚINEAU SĂ
TOT PENTRU ALȚII MI-AM FĂCUT LIMBAJUL SĂ FIE COERENT
TOT PENTRU ALȚII ÎL FAC
TOT DE ALȚII DEPIND SĂ-MI ÎNȚELEAGĂ LIMBAJUL CÂND SUNT ÎN
PERICOL ȘI HABAR N-AU CE ZIC

FLUID CA O BORMAȘINĂ
ÎN VARA AIA ÎMI DISPĂRUSERĂ PISTRUII
ACUM MI-AU REVENIT ȘTERȘI -
DIN VARA AIA AM RESPONSABILĂȚI MULT MAI MEDITATIVE DECÂT
-
DIN VARA AIA MĂ MASTURBEZ MAI -
DIN VARA AIA EJACULEZ FEBRIL
PRIND MAI REPEDE INFECȚII ȘI VORBESC CU PULĂ
GONESC MUȘTELE IARNA DIN FOCAR
AM SCALPUL LIPICIOS ȘI
MĂ-NVINETESC SINGURĂ ÎNAINTE SĂ NU MĂ DEOCHI

IV. PSIHOLOGIA AMĂRĂTULUI

O FEMEIE NU POATE FI CAPUL FAMILIEI DAR ARE TOATE
RESPONSABILITĂȚILE FAMILIEI

O FEMEIE ARE SĂ SPELE DAR NE SPALĂ CÂND ARE FEBRĂ

O FEMEIE ARE SĂ ALIMENTEZE OGRADA DAR NU EA ARE CIUBUC
LA FINANȚE

O FEMEIE TREBUIE SĂ DEA START DAR NU POATE VORBI DESPRE
ASTA

O FEMEIE TREBUIE SĂ TERMINE DAR SĂ NU ÎNȚELEAGĂ CE S-A
ÎNTÂMPLAT

O FEMEIE TREBUIE SĂ TERMINE DAR SĂ NU ÎNȚELEAGĂ ETAPELE

O FEMEIE TREBUIE SĂ ÎNCEAPĂ ȘI SĂ TERMINE DAR SĂ NU SIMTĂ
MAI MULT DECÂT CE SIMTE EL

NU POATE SIMȚI NU POATE APLANA NU POATE ÎNGROPA NU

POATE NEGA NU POATE ÎNCEPE NU POATE TERMINA NU POATE

CERE STRĂZI FĂRĂ AGRESORI PENTRU CĂ ȘI BĂRBAȚII MERG PE

TROTUAR ȘI TROTUARUL E AL LOR

FEMEIA NU POATE VORBI DESPRE ABUZ ȘI CONSTRÂNGERE

MASTURBARE ȘI SEX CU NIMENI ALTCINEVA ÎN AFARĂ DE NIMENI

NOI SĂ FIM FĂURITE DE CONSTRUCTOR

COPILUL FATA FEMEIA BABA UNUI INGINER

A CUIVA

A CUIVA CARE SĂ NE IA [(ȘI) FETIȘURILE]

A CUIVA CARE SĂ NE ȘI VREA

A CUIVA CARE SĂ SE RESEMNEZE CĂ SUNTEM DULCI LA-NCEPUT
ȘI DEVENIM GREȚOASE PE PARCURS

A CUIVA CARE N-ARE PREFERINȚE

A CUIVA CARE PREFERĂ SĂ NU-L ÎNTREBI

CE-A MÂNCAT, CI CE-A FUTUT PE ZIUA AIA

A CUIVA SUS-PUS AMĂRĂT

SAȘA ZARE

Este un alter ego de scriitoare queer. lubește să stea aproape de ape curgătoare, cărți, prietene, păduri, jurnalul său și pisici. Scrie despre ce a fost învățată că n-are voie sau n-are loc în literatura română. Textul acesta este un capitol din romanul Dezrădăcinare, în curs de publicare la editura frACTalia.

Lesbiană, lesbiene în Moldova, lesbiene în Chișinău, lesbianism, лесбиянство, лесбианизм, лесбийские пары, cum cunoști o lesbiană pe stradă

Adevărul e că mi-e rușine de cuvântul *lesbiană*.

De la prima atracție pe care am simțit-o pentru o fată, cuvântul cu pricina a devenit un medalion ce încapsula și groază, și rușine, și mister. M-am ferit întotdeauna să-l lipesc de persoana mea și m-am minunat de ușurința prietenelor mele straight de a rosti calm, în trecere, *e lesbiană, petrecere de lesbiene, am citit despre lesbianism*, am văzut un cuplu de lesbiene, fără să vrea să o ia la fugă după. Eu l-am rostit cu atâta non-șalanță doar în contexte exclusiv lgbtqia+, cu cunoscători, și de cele mai multe ori l-am prefăcut cumva în glumă, am râs de stereotipurile despre lesbiene, celelalte lesbiene, *ha ha nu mă privește*. În rolul lor de apărări psihice devotate, ironia și cinismul mi-au păstrat bine miezul meu vulnerabil. Mi-e rușine așa cum nu îmi este de *gay, queer* sau *bisexuală*. Încă de la descoperirea sexualității din adolescență, când în semi-întunericul camerei mele din Chișinău luam la rând *lesbian movies* de pe imdb, am integrat cumva *lesbiană* în cuvintele tabu. Poate chiar felul în care s-au desfășurat primele mele explorări erotice queer – mi-e imposibil să zic primele explorări lesbiene, mi se pune și acum un val de rușine în burtă, îmi vine să mă ascund –, tănuite, confuze, într-o atmosferă secretoasă, cu niciun model demn sau de oricare ar fi fost în jurul meu, a făcut să înfășor acest cuvânt în ceva care și acum îmi trezește rămășițe de umilință sau chiar dezgust,

împreună cu tensiune sexuală, atracție, încântare erotică. Toate restul sunt mai ușoare. Să zic queer e mai ușor, pentru că e un domeniu vast, neclar, ca o pădure, pot să mă ascund după orice copac vreau și oricum în spațiile de limbă română nu prea se știe ce înseamnă; să zic gay e mai ușor, că se asociază automat cu bărbații gay și pot să mă bag în spatele lor, *sunt și eu pe aici*; de asemenea, există acest sentiment pe lumea noastră, în care tot femininul e încă inferior, că tot ce e mai legat de bărbați îți dă mai multă demnitate, chiar și de bărbații cei mai marginali; să zic bisexuală e mai ușor, pentru că mă ascund după partea hetero din bi și asta înseamnă că sunt și eu pe jumătate acceptabilă, pot avea un loc în univers, adică în societatea hetero-normativă.

Cuvântul lesbiană, în schimb, taie ca sabia. Când îl lipești de tine, te dezbracă, ești goală pe scenă. Rostit la masă cu persoane hetero, sunt aproape convinsă că trezește o mare tulburare internă și felurite emoții contradictorii. Când povestesc despre mine ca *lesbiană* sau despre alte *lesbiene*, capăt o superputere, știu să citesc mințile lor. Îi văd stingheriți sau dând pe-afară de entuziasm, îi văd excitați subtil sau chinându-se să se comporte normal, să te asigure că sunt complet de acord cu asta (cu ce?) și să normalizeze din cale-afară lesbienele, lesbianismul, tot neam din neamul lor de lesbiene și toată istoria *lor_a noastră* lesbianistică; îi văd atât de jenați, contorsionați, cum încearcă să treacă mai departe de subiect, să zică repede altceva, ca și cum mi-aș fi scos chiloții pe farfurie, și ei sar să-i acopere cu palma, să toarne deasupra lor următorul fel de mâncare sau chiar să-i înghită, numai să dispară, să dispară, să ne prefacem că nu.

Îi văd, totodată, cum își imaginează sexul. Majoritatea își imaginează sexul, chiar dacă neagă feroce: când le zici despre iubire și viață, își imaginează cum mai exact te fuți.

Cum te fuți?

Cum te fuți? Cum te fuți? Cum te fuți? Cum te fuți? Cum te fuți? Cum te fuți? Cum te fuți? Cum

Este sex acela de fapt? În ce fel? Cu jucării? Fără jucării?

Cine e bărbatul? Cine e bărbatul? Cine e bărbatul? Cine e bărbatul? Cine e bărbatul? Cine e

Și evident că eu, ca lesbiană ce NU sunt, am învățat că e rușine. E rușine cum te fuți. Trebuie să fie secret. Și mai rușine e când oamenii straight se

gândesc la cum te fuți. E rușine să afle, e rușine să le spui, e rușine că poate în mintea lor se gândesc că sexul tău, pe care îl simți foarte foarte foarte sex, la fel de sex ca orice alt sex, nu este sex de fapt. Poate se gândesc că nu e normal, ok, adevărat, așa cum trebuie, că nu e natural. În timp ce îi excită cumva, îi tulbură.

E rușine să spui că îți place penetrarea și că nu ai neapărat nevoie de un penis atașat de un bărbat cis pentru ea. Cum adică? Și dacă oamenii straight vor crede că plăcerea penetrării este exact dorința de penis, refulată?

M-am gândit de multe ori și la faptul că toate practicile sexuale văzute ca lesbiene există și în sexul hetero. Le-am făcut și eu, pe rând, ca la carte, când am făcut sex cu bărbați. Diferența a fost că atunci eram cu totul liberă de rușine: prezența penisului, chiar dacă nu făceam nimic cu el și i-aș fi putut zice ușor aceluși sex *lesbian*, asigura normalitatea pentru lumea largă. Aș fi putut să ies pe stradă să strig *am făcut sex* și să spun în detaliu ce am făcut, așa cum nu îmi vine deloc să spun în detaliu când fac aceleași lucruri cu persoane cu vulvă, vagin.

Am respins așadar *lesbiană* pentru că înseamnă sex, pentru că deschide direct ușa imaginației ascultătorului spre pornografic. Individualitatea mea se topește în fața acestui cuvânt, mă forțează cu totul în el, mă mănâncă. E un vampir. Și apoi în relație cu ascultătorul: dacă arăt destul de sexy, trezesc dorință și fetișizare; dacă arăt mai puțin sexy, trezesc ură și scârbă, dorință de anihilare. Sex, pe lângă faptul că în general e rușine, între femei este dublu rușine. Se mai numește homofobie internalizată sau lesbofobie internalizată. Lesbofobie? Există acest cuvânt în română? Există acum.

Nu am spus niciodată că sunt lesbiană și pentru că sunt, tehnic, bisexuală. Chiar sunt, dar când scriu propoziția asta, îmi dau seama că sună iarăși ca o scuză veche, un firicel de lașitate și vină se strecoară pe foaie, mă ascund. Spun bisexuală și când nu e cazul, sau în special când nu e cazul, din ipocrizie, din oportunism, spun bisexuală și de fapt afirm *sunt pe jumătate ca voi, suntem în aceeași oală, vă rog să nu mă puneți deoparte*; mă dezic, subtil, de *lesbiană*. Chiar dacă practic sunt atrasă și de bărbați, aceste jocuri de asumare sau ne-asumare a unei identități uneori au puțin de-a face cu atracția, erotică sau romantică. Oare nu cunoaștem sute de bărbați atrași de bărbați care predică lumii întregi evanghelia

heterosexualității? De altfel, în altfel de lume, una deschisă spre fluiditate și explorare sexuală, una fără rușine, cine ți-ar sta în cale, dacă ai spune că ești lesbiană, să fii și cu bărbați? Sau invers, să încerci să fii cu femei sau cu persoane nonbinare, chiar dacă te-ai crezut până acum hetero? Și ar mai conta dacă ai fi sau nu lesbiană? Ar mai exista exigența cutiei fixe în care să poți să încapi? Ai mai simți nevoia sau groaza să se afle de tine? Te-ai mai chinui să spui, să nu spui? Ar mai exista aceste cuvinte? Ar mai însemna ele ceva sau ar fi lipsite de culoare, miros, ar fi apă chioară? Ce sens ar mai avea *lesbiană* într-o lume unde sexualitatea umană nu ar fi împărțită în normal și greșit?

Femeile care spuneau răspicat lumii întregi că sunt lesbiene m-au atras și am fugit de ele în același timp. Le-am văzut viețile lor împreună ca pe-o lume închisă, un fel de sectă erotică, cu obiceiuri și tabieturi clare, repetitive, cu semne și coduri prin care își dădeau de știre că există. Mi-a fost frică de ele; frică să nu fiu asociată cu secta, să nu fiu exclusă de tot din viața obișnuită, frică de secta ca o văduvă neagră, să nu fiu îngurgitată de ea. Mi-am luat o distanță superioară și cinică, cumva m-am dezis. Nu fără un sentiment de lașitate, ipocrizie, nu fără ură de sine, nu fără o autochestionare constantă: oare sunt homofobă, care e problema mea? Mă uit în urmă acum și mă gândesc cu admirație la forța din ele, la mândria, la reziliența lor. Poate că homofobia mea internă m-a alienat. Poate grupurile identitare clar definite pur și simplu nu sunt pentru mine. Poate etichetele fixe nu mă eliberează, precum li se întâmplă altor persoane. Poate mă simt țintuită. Poate bisexualitatea mea tânjește după un alt fel de cultură de grup, poate încă o caut. Poate că am râvnit mereu la *integrarea* aceea în numele căreia ajungi, câte un pic, să trădezi. Poate doar mi-e rușine să fiu. Dar îmi dă fiori curajul din asumarea lor, aproape un manifest. Ca și cum sabia cuvântului *lesbiană*, cea care te dezgolește în fața ascultătorului hetero, ar putea fi preluată de ele și transformată în scut. Iar lumile lor să fie altceva decât secte, de fapt.

Sanctuale.

*

Prima oară când am interacționat cu lumea lesbiană din Chișinău a fost pe internet. După *100 lesbian movies* pe imdb au urmat căutările *lesbiene în Moldova, lesbiene în Chișinău, lesbianism, лесбиянство*,

лесбианизм, лесбийские пары, cum cunoști o lesbiană pe stradă și lista poate continua, dacă amesteci cuvintele astea după dorința proprie. O vreme am trăit pe forumurile moldovenești, rusești și românești de lesbiene. Nu știam încă despre cât de larg și fluid poate fi spațiul-timp queer, nu știam despre queer, nici măcar nu știam să-mi conceptualizez experiența ca bisexuală, așa că fiecare nouă atracție îmi anula identitatea precedentă și invers. Băiatul frumos cu care am făcut sex prima oară, faptul că l-am dorit ștergea sentimentul că eram îndrăgostită de-o fată, iar odată ce mi-a revenit îndrăgosteala de ea după sex, trebuia să însemne că-l ștergea pe băiat. Nu înțelegeam, chiar nu înțelegeam, că în feluri diferite putea să-mi placă de ambii. Spre el mă trăgea cu putere ceva foarte erotic, mâinile lui care îmi cântau la chitară și apoi se plimbau pe corpul meu, sub tricou, pe abdomen și pe sâni, alunecau sub marginea fustei, mâinile lui mă excitau, voiam să mă predau lor pur și simplu, cu totul; despre ea simțeam că era iubirea completă a vieții, și atracție, simțeam intens și o atracție pentru tot ce era ea, însă o atracție îndepărtată și împrăștiată în mine, difuză – nu puteam să numesc ce anume aș fi vrut de la corpul ei, dar da, mă zbăteam în somn când o visam; ce eram, nu știam ce eram, dar pentru că una dintre cele două trăiri era tabu și îmi lipea o etichetă pe frunte, și pentru că acele sentimente tabu mă făceau să vreau să mă integrez undeva, printre oameni ca mine, mă întorceam des la ideea că poate eram lesbiană. Atunci am aflat că jargonul cu privire la lesbianismul cuiva era să spui că persoana e в теме (în temă).

Pe balconul în care scriu acum e multă lumină, îmi spală fața și tatuajele puțin întinse de timp. Am un cuvânt scris pe piele de cineva cu care am împărțit cândva viața, îl văd împrăștiindu-se pe braț, slăbind sub forța absolută, seducătoare a soarelui, gata să-l dizolve, gata să se lase distrus, închid ochii cu totul, mă complac într-un fel de cădere sau topire în sine, de departe abia îmi simt brațul, poate sunt niște flăcări, poate cuvântul o să ia foc. Mă gândesc la cuvinte. La cum ne dau formă, în special cele care aduc înapoi în carnea limbajului trupurile nerostite, așa cum e в теме (în temă). Cuvinte inventate sau resemnificate la margini de lumi, sau chiar în afară, în locuri fără de nume, ca să numească. Cuvinte ce cuprind și miluiesc toți nespuii, nespusele și îi transformă, ca-n basme, în nespuiși, nespuse. Sunt singură în mintea mea de mai mult de o lună, e primăvară,

în multe zile plouă cu petale și vânt. Adesea îmi simt corpul pierzându-și puțin materialitatea, îngropat de mult în acest scaun de bucătărie cu căptușeală albastru-bordeaux, care scârțâie la fiecare mișcare. Ca și cum creierul, inima, stomacul, ochii și degetele, tandemul lor din care ies aceste cuvinte sunt singurele organe prin care mai trăiesc. Văd liniile paralele de blocuri comuniste care se înalță, toate, spre cer. Încep solide, înfipte în pământ, ca stabilopozii care țin în frâu malurile Mării Negre la 2 Mai. Apoi cresc, mă gândesc la cum au crescut, la cum ceva inexistent acum crește, la muncitorii care au pășit tot mai sus odată cu zilele, la distanța de câteva săptămâni peste care au sărit și au văzut altfel orașul, cum au început de la etajul unu și au ajuns să-și fumeze țigările deasupra întregii lumi, într-un amestec de putere și frică, euforia-pericol pe care ți-o dă înălțimea. Când ajung sus de tot, aceste blocuri roz comuniste capătă ceva din coroanele copacilor mari, o fragilitate posibilă doar la vârfuri, deasupra unei structuri bine legate care te ține. Mă gândesc la viețile oamenilor de la etajele înalte, devin mai ușoare oare cât urcă, sau dimpotrivă, atât de grele cum e să ții o piatră fixă în aer, să sfidezi gravitația? Fiecare casă are un om sau mai mulți, fiecare om are o viață complexă, cel puțin la fel de complexă ca mine, iar această idee în sine e copleșitoare. Lumea, chiar și o minusculă parte din lume, privită la microscop devine prea mult. Cum aș putea oare să țin deodată în minte cele câteva sute de vieți din blocurile împrăștiate după geamul meu, fără să mă strivească pietrele lor? Poate așa cum fac păsările, plutind pur și simplu prin nemărgire, fără conștiința că pot oricând să fie consumate de ea. Sau chiar pornind de acolo, de la nimic, de la spargerea minții în mii de fragmente. Oare zborul începe din dezintegrare sau acesta e un clișeu prăfuit despre suferință și artă?

Văd păsări cu aripile larg răsfirate între liniile paralele făcute din blocuri; le văd pe drumurile lor cerești, formate doar din aer și delimitate de fire electrice, cum într-un fel de libertate și echilibru, planează. Văd cinciporumbi pe cablurile de înaltă tensiune împletite în fața geamului meu, unul gri, unul alb și gri, unul de culoarea cafelei cu lapte, unul cenușiu spre negru și al cincilea zboară acum prea departe, culorile i se fac una cu cerul, se sparg în mii de particule și mai târziu vor fi parte din tot, parte din mine.

Sunt astfel de zile, în perioadele de scris, în care te întrebi ce mai înseamnă totul de fapt, chiar și cuvintele care ți se păreau odată vitale, și

momentul în care credeai că ai găsit adevărul și cum îmbătătită de claritatea lui cristalină, ai țopăit. Te întrebi ce sens are, ce corp, ce direcție și ce mai este sensul în sine, de ce. De ce să tot cauți atâta? De ce să te chinui? De ce să construiești un sanctuar în aceste foi pentru tine și toți cei pe care lumea asta îi lasă afară? Cât curaj, câtă energie, câți oameni ca tine, câtă putere și câtă iubire îți trebuie, ca să poți trece de la nespus la nesupus? Nu e ciudat oare cum după ce croșetezi atât de mult la o lume, încercând să o prinzi în cuvinte, să o ții într-un punct stabil, solid, să-i dai o formă vizibilă, limpede – pentru cititoare – și în același timp fragilă și vie, ca un corp, pe care să poată să-l țină în brațe; nu e ciudat cum îți vine deodată să o zbori cu totul în aer?

Lucram într-o tură de noapte la supermarket când le-am văzut, primul cuplu de lesbiene din Chișinău. Cu siguranță n-o fi fost primul, dar pe ele le-am recunoscut. Mi-au venit în minte forumurile, aveau toate semnele. Tunsoarea, pantalonii scurți militărești, inelul de la mână, inelul de la gât. Tri-courile polo, cu gulere. M-am gândit la cuvinte. В темѐ, în temă. Erau în temă, și o temă atât de aproape, adică nu doar în filme. Sunt adevărate, mi-am zis, adică îmi imaginam că trăiau una cu alta, nu doar se jucau într-un episod de transgresiune teribilistă adolescentină. Îmi venea în minte cuvântul *concupinaj*. Culoarea lui era roșie, sânge. *Concupinaj* era despre cuplurile necăsătorite care trăiau împreună. Sunetul lui era entuziasm și mister, mă ducea spre un sens mai erotic, adult. Aveam șaisprezece ani atunci, *concupinajul* era un cuvânt care mă îngrozea și unde îmi doream cu disperare să merg când voi fi mare. Radia sex. Era cumva o fantasmă. Totodată mi se părea imposibil, cel puțin mie sigur nu avea să mi se întâmple această magie. Mama și prietenele ei foloseau *ei trăiesc unul cu altul*, sau *au început să trăiască* pentru a voala cuvântul *se fut*. Mă gândesc la viață, la cum *a trăi* poate însemna, în limba care m-a crescut, a te întâlni cu cineva în spațiul și timpul proprii eroticului. De parcă doar goale și împreună, scotocind disperat unul după altul în cearșafuri umede, fără margini proprii și cu sentimentul că beatitudinea durează întotdeauna numai niște secunde, corpurile încep *să trăiască*. Cum *vreau să trăiești cu mine* poate însemna, în acest spațiu distinct al limbajului, *fute-mă ca să-mi dai viață*. Cum pierderea corpurilor într-o fuziune totală, dezordonată, adâncă poate însemna uneori însăși redobândirea lor.

Delimitarea, devenirea.

Când le-am văzut, în tura aceea de noapte la supermarket, expresia *trăiesc una cu alta în concubinaj* m-a săltat direct în apartamentul cu sex și a dat drumul unui întreg mușuroi de furnici pe sub pielea mea îmbrăcată cu uniforma galbenă.

Poate trăiau chiar în blocul de lângă supermarketul meu. Poate aveau o casă și o pisică, sau un cățel. Poate aveau o sufragerie cu două fotolii și o vază cu flori, ca la tanti Natașa, și o *stenkă* cu multe cărți. Poate dormeau goale, se trezeau în același pat și se sărutau dimineața. Poate, uneori, pentru că se trezeau goale, făceau sex. Poate apoi făceau omletă și cafea, în tigaia de omletă și în ibricul de cafea asemănătoare cu cele din apartamentul nostru. Poate mâncau împreună micul dejun la masa din bucătărie cu ceasul cu cifre romane deasupra, poate una stătea cu spatele sprijinit de scaun, cealaltă – de frigiderul cu magneței. Poate deschideau geamul și fumau după ce mâncau, iar în fața geamului li se desfășura o ogradă cu tobogane scorojite și scrâncioburi, la fel ca aceea din fața blocului nostru. Și niște copaci înfloriți, poate era primăvară. Apoi se sărutau înainte să plece la muncă. Poate pe băncuța de la intrarea în bloc stătea același șir de băbuțe și le priveau ca la judecata de apoi, le bârfeau cu vocea ridicată să se audă, dar lor nu le păsa, ele treceau și râdeau.

Adică, erau posibile, vreau să zic. Erau posibile cuplurile de fete în apartamente cu o cameră sau două, cu mobilă cafenie sovietică căreia îi cădeau mereu ușile și erau reparate, cu tapet urât în wc și lustră cu ventilator. Existau! Nu doar în casele spațioase din suburbiile americane, cu geamurile largi cât pereții și verandele cu balansoare unde se citea seara ziarul în cuplu, cu multe plante și camere doar birouri sau doar biblioteci; existau aici, în cearșafurile lor kitsch roz cu trandafiri mari și *I love you* pe *repeat* luate de la piața Tiraspol, sub păturile cu tigri și lei, sub calendarele cu căței la un leu pe pereți, existau.

Cred că rămăsesem pe loc cu gura căscată când una dintre ele, cea cu pantaloni scurți militărești și cu setul de chei prinse de curea, s-a apropiat să-mi ceară ceva. Trebuia să fi fost salam, cașcaval, pește afumat sau mâncare gătită, că asta vindeam. Sau plăcinte, sau tort, sau biscuiți, sau bomboane. Știu, mi-a cerut să-i încălzesc două lavașuri cu de toate. Aproape mi s-au tăiat genunchii. Am fost atât de exaltată și rușinată că

vorbise cu mine, încât i-am fost recunoscătoare pielii mele mai închise la culoare că nu arată dacă roșesc. Am băgat lavașurile în cuptorul cu microunde și am apăsat butonul de două minute, i-am spus să revină. Fata, despre care mă gândeam că era iubita ei, a apărut și a întrebat-o ce a cumpărat. I-a spus. S-au dus spre alte cumpărături, până când aveau să fie gata lavașurile. Le-am privit îndepărtându-se, una și-a trecut brațul după gâtul celeilalte și a strâns-o spre ea, într-un gest prietenesc de afecțiune, pe care l-am citit ca traducerea imposibilității de a se ține de mână. Da, se mai puteau ține fetele, dar nu arătând așa, nu la ora aceea (unu noaptea), nu ele.

Sper că nu m-au observat, dar le-am urmărit până la capăt. Le-am privit ca pe niște extraterestre, le-am studiat fiecare pas. Ce au mai cumpărat, cum mergeau, ce purtau, cum au luat lavașurile din mâinile mele și le-au transmis ușor una alteia, ca să ajungă în coș. Cum li se armonizau pașii și mișcărilor lor ieșeau una din alta. Cum au pus produsele pe banda de la casă și au plătit. Cum au stat încă vreo jumătate de oră în fața supermarketului, și-au mâncat lavașurile, apoi au băut cola și au fumat. Cum au plecat și am sperat foarte tare să mai vină în turele mele. Aș fi vrut foarte tare să vadă. Cum aș fi putut să le transmit că și eu? Că eram același tip de extraterestre.

Apoi i-am spus paznicului că merg la baie și l-am rugat să se uite, să mă strige dacă mai vin cumpărători. În baie m-am așezat pe capacul wc-ului, am închis ochii. Cu toate că era baia unei întreprinderi alimentare, puțea oribil. Dar n-am simțit mirosul atunci. Cu ochii închiși, m-am gândit la ele într-un fel în care nici nu aveam curaj să mă gândesc până la capăt. M-am gândit că se duc acasă, că poate fac sex – așa cum se întâmplă unor fete la vârsta aceea, îmi stătea foarte mult mintea la sex.

În special acest sex, care părea de neatins. Mi-a fost rușine să-mi imaginez ce făceau în detaliu. Dar mi-am imaginat cum cotrobăiau acolo una după alta în așternuturi și scoteau zgomote, pe întuneric, ca în filmele cenzurate. Am rămas cu ochii închiși, așezată pe capacul de wc. Pleoapele bine lipite m-au eliberat de spațiul fizic. Am încordat picioarele, din ce în ce mai tare, din nou și din nou. Am stat neclintită și fixă, apoi m-am desprins cu totul de mine. Mi s-a adâncit respirația, m-am strâns iarăși în mijlocul meu, un bulb concentrat de tensiune, în centru o mică implozie de fulgere

scurte și raze, o evadare. M-am legănat în scrânciobul acelor contracții pulsânde. Măinile mi s-au adunat cu totul în pumni, pumnii s-au lovit de rezistența pereților, unghiile s-au înfipt de la sine în palme, m-a durut dar era bună durerea, pentru câteva clipe mi-am oprit de tot respirația; această dorință morbidă de a avea mai mult decât aerul, de a înghite cu totul lumina. Era Calea Lactee, era o abundență de stele, erau nebuloase și pulberi. Era legătura dintre orgasme și cosmos.

Plăcerea răsfirată-n corpul meu, o pasăre care planează în gol, fără să știe că poate fi oricând spulberată.

OANA CIOBANU

Oana, 36 de ani, n. Galati, punkistă, feministă, queer, scrie despre muzică, scrie terapeutic, scrie pentru că tăcerea nu mai ajută, scrie pentru a-și revendica corpul, sufletul, povestea.

Poem anti-rușine

Acest poem este anti-rușine, Oana
acest poem este anti-plâns, anti-fii puternică, îndură că tu poți, ești
puternică, Oana
anti- despre lucrurile astea nu se vorbește, sunt chestii personale, te
privesc doar pe tine, Oana
anti- despre lucrurile acestea nu se scrie, Oana
anti- toate pățim asta, se știe, îți trece și gata, Oana, gata!
anti-tăcere complice, vorbești doar cu prietenii, părinții, la terapie, pe
grupuri private, forumuri, în anonim, vorbești în șoaptă sau isteric la
telefon cu cine-ți răspunde, Oana

Sunt Oana-Florina, botezată de fratele mamei după Florin, singurul lui fiu,
vărul meu pe care îl știu doar din pozele în care sunt mică, goală, plâng
scufundată într-o oală mare de metal de mâinile hierofantului în al cărui
altar eu nu am voie să pășesc.

Florin a murit de cancer înainte ca eu să vorbesc sau să scriu.

Nimeni nu mă strigă Florina.
Port numele unui băiat mort.

Florina m-a strigat doar profa de înot, Flori de fapt.

Flori, întinde laba piciorului! Flori, lovește apa, mai repede! Flori, o să obosești, în ritmul ăsta o să te îneci! Flori, așa-i mai bine, ești născută pentru asta, ai un corp făcut pentru asta, spatele lat, picioarele lungi, mâinile lungi, palmele lungi, bățul ei lung cât bazinul cu care ajungea până la corpul meu perfect și-l bătea ușor acolo unde era imperfect în apă.

Oana, după loana, mam'mare a tatălui meu, din Dobrogea, care avea nasul acvilin ca al meu.

Sunt Oana, sunt queer, și identitatea mea non-binară este o experiență a mea, non-lineară, ca acest poem, ca vindecarea, nu are nicio legătură cu genul sau sexul celor cu care aleg să relaționez romantic.

Sunt feministă și am crezut că mie nu o să mi se întâmple niciodată asta. Subconștientul meu a memorat toate melodiile pe care mi le puneai pe youtube când ne drogăm.

Acum, când se întâmplă să aud vreuna la vreun party de pomină mă bufnește ori plânsul, ori vomitatul în timp ce sorb din doza fără alcool și realizez că încă nu te-am procesat
că mai am de lucrat cu mine,
că nu știu exact ce înseamnă asta,
că doare, stomacul forfăie, timpanul țiuie și ochiul se zbate contra glandelor lacrimare,
și sufletul, doare cel mai atipic.

Citesc pe ecranul albastru pancartele femeilor cu vânătăi cum că iubirea nu doare

Citesc de bell hooks cum că iubirea nu este abuz

Citesc la recomandările bazate pe căutările din google de acum un an și jumate cum că sunt
7 tentative, în medie, de părăsire a unui partener abuziv

Mă uit la un documentar despre curentul queercore în punk și mă bufnește plânsul la porțiunea în care se vorbește despre versurile care denunță violența asupra femeilor, misoginia, homofobia, pornografia teama, rușinea, trauma, pentru că tu tu ești toate acestea.

Eu nu am înțeles încă de ce am ales să rămân de atâtea ori, 4 mai exact, sau 5 tentative de plecare, ultima fără întoarcere.

Încă lucrez cu rușinea și dezamăgirea față de mine,

față de prieteni, familie, străini, în ochii cărora eram o luptătoare vocală, care nu înghite... nu tace...

rușine, dezamăgire și vinovăție că iubesc un om care a ales să fie tot ce e ură și urât pe lumea asta, cu mine, a ales să fie tot ceea ce eu luptam să nu mai fie în lumea asta, dar era în patul meu cu mine.

Ai spus:

Tu ești cea care provoacă

Tu ești cea violentă

Tu ești cea vinovată

Tu ești cea arogantă, egoistă, lipsită de empatie,

Tu ești cea sufocantă

Tu ești cea care a trezit monstrul ăsta letargic și însetat de durere în mine.

Eu nu sunt așa,

Eu nu sunt un om rău, cu nimeni eu nu am mai fost așa.

(fratele tău, sora ta mi-au spus altceva, că ești și ai mai fost)

Eu nu sunt un om rău. Eu nu sunt un om rău.

Eu, eu, eu, eu sunt cea care direcționează pumnul tău în obrazul meu
Eu sunt cea care te face apoi să strigi la mine că sunt o moimă proastă
care nu înțelege că o iubești.

Eu sunt cea care stă chircită în mijlocul patului, cu un obraz bolnav, roșu,
cu temperatură, și urme de degete, sudoare, sare și praf.
Eu sunt cea care aude de la tine primul te iubesc țipăt după prima
lovitură dată.

Îi scrii tatălui meu că provin dintr-o familie dezbinată, că eu nu am cum
să știu
ce înseamnă familie, iubire.
Tata mă sună apoi și îmi spune că mă iubește și să am grijă de mine.
El e aici tot timpul, și mama, cum au fost tot timpul.

Tot timpul în care:
Tu plecai fără explicații, fără să știu unde, dacă ești bine,
dacă ai să te mai întorci.
Tu spuneai că vii, când spuneai, și nu o mai făceai. Știai, așteptam
nedormită.
Știai, întorceai capul când ieșeam din duș. Știai, cât doare când mă
respingeai când eu mă topeam de dorință lângă tine. Știai umilirea,
nesiguranța și apăsai cu fiecare noapte, în care nu făceai duș și te
culcai îmbrăcat, capul meu desfigurat în nisipul mișcător al cearșafurilor
proaspăt spălate numai de mine.
Știai, nu mai vorbeai cu mine, deși locuiam în aceeași casă până să pleci.
Tu spărgeai pahare, farfurii, aruncaai mâncarea pe geam, dă râmai cărți,
noptiera, ghiveciul, la miezul nopții, pământ peste tot, pământ și haos, te
rugam, mai încet că doarme colega mea de apartament, îmi spuneai că o
bați și pe ea.
Tu aruncaai cutia de lapte în mine, apoi găleata cu mopul după ce îți
ceream să ștergi
și nu o făceai.
Tu, lovitura pe spate. Tu care ai venit lângă mine, când pentru prima oară
mi-a fost frică

că nu te mai poți controla, că te-am pierdut.

Tu, făcându-mă curvă, drogată, feministă de tot căcatul, cu prieteni de tot căcatul.

Tu, scaunul trântit. Eu, care-ți zisesem ceva contrar ție.

Tu, farfuria cu fasole, spartă de peretele alb, în bucătăria prietenilor mei, care nu îmi mai sunt prieteni.

Farfuria zburătoare transformată de mâna ta, de furia ta în cioburi pe linoleumul murdar cu sos acrișor și roșu de conservă. Mâna ta care îmi mângâia curul mai devreme, buzele, inima, mâna ta pe cuțitul înfipt în masa prietenilor mei, care nu îmi mai sunt prieteni, dar mi-au fost odată.

Tu, scuipându-mă atunci când mă machiam și îți spuneam că e gata, că eu nu îți mai suport insultele, umilirile și loviturile.

Tu împingându-mă jos când eu panicată realizez că ai să pleci pentru totdeauna.

Tu plângând pe balcon, fumând și cerându-ți iertare,

și eu care

plângeam cu tine și te consolam, în timp ce inventariam în corp, fiecare lovitură.

Când ne-am despărțit prima oară, definitiv credeam, când te-ai mutat de la mine, când ai întâlnit-o pe mama, când îți luai ultimele bagaje, când eu intenționat am lipsit că nu puteam, nu puteam să te văd cum ieși pe ușă, după ce ai îmbrățișat-o pe mama și i-ai spus că o să ai grijă de mine.

Când ți-am zis că m-am culcat cu un prieten de-al tău, fără să știu că ți-e prieten, am aflat apoi și ți-am zis că eu nu pot să mint. Și mi-ai zis că am făcut-o în ciudă, cu ciudă, de ciudă.

M-ai terorizat

L-ai terorizat.

Mă sunai din casa lui și-mi spuneai că vrei să vindeci ce te doare, că doare ce am făcut.

Îmi cereai detalii, de câte ori, când și cum m-am simțit. Îți ziceam tot, pentru că știai că eu nu pot să mint.

Îmi spuneai că ai înțeles, și apoi mă făceai curvă, distrugătoare de prietenii, de relații, că mie nu mi-a păsat de fosta ta prietenă, că eu am rănit-o.

Că ce doare cel mai tare e că eu am făcut-o cu altul, pe când tu, chiar dacă ai fi putut cu alta, nu.

Uneori cred că sunt bolnavă. E boală, rușine, amestecată cu dor de vocea ta. Ascult înregistrarea în care mi-ai dat de podea laptopul, în timp ce lucram, după ce avusesem o ceartă, m-ai tras de păr și eu nu mai tăceam, voiam să nu mai tac, să mă apăr, să auzi că eu mă apăr, că fac ceva în privința asta. Că nu doar tac și plâng. Că nu doar îngheț și nu mă mai pot mișca, și nu mai aud nimic, și nu mai văd nimic, și mă concentrez pe respirație, să nu am un atac de panică, să nu mor, să nu fac un declic și să devin tu, reactiv, speriat, agresiv, agitat, rănit, crud, orb, rece, neom. Te ascult, și-mi zic că sunt bolnavă, că mi-e dor de accentul tău, te aud cum te ridici de pe pat și trântești tot de pe masă. Laptop, mouse, pahare, ventilator, țigări, scrumieră, tot, inclusiv eu, care sunt trântită, lată pe jos, deși rămân panicată, plângând nevrotic, dar încet, în sughituri, să nu se audă, să nu audă vecinii, să creadă că doar a căzut ceva, din greșeală, eu, de pe, marginea patului.

Te ascult cum îmi spui că iubire cu forța nu se poate, să nu-mi fie frică, că nu mă lovești, să îți dau mâna, să mă uit la tine. Dar eu sunt înghețată și nu mă mai pot mișca, și nu mai aud nimic, și nu mai văd nimic, și mă concentrez pe respirație, să nu am un atac de panică, să nu mor, să nu fac un declic.

Te aud cum te ridici, calm, încet, și spui că o să-mi arunci valiza cu tot ce-i în ea pe geam.

Mă aud cum mă piș cu geaca pe mine și telefonul în buzunar înainte să-mi dea aplicația semnalul că a găsit taxi.

Te ascult cum îmi ceri să vin lângă tine pe pat, dar eu stau încremenită pe vine lângă bagaj și nu mă mai pot mișca, și nu mai aud nimic, și nu mai văd nimic, și mă concentrez pe respirație, să nu am un atac de panică, să nu mor, să nu fac un declic.

Te aud cum îmi spui că așa e cu mine, cu mine nu se poate discuta, că numai eu am vorbit în relația asta, că m-am futut și nu mi-a păsat de tine, de familia ta, de prietenii tăi.

Te ascult cum bați cu pumnul în noptieră și țipi, și mă ameninți cu patentul.

lar eu, în tot timpul ăsta, nu fac nimic, nu zic nimic, caut taxi pe telefon și mă aud la un moment dat, și nu mă recunosc, când îți zic, repetat, sacadat, că nu e taxi, că nu găsesc taxi, caut, caut. Caut. Uite cum caut și nu găsesc nimic. Caut, caut, uite, uite-mă mă caut, dar nu mai sunt. Sunt plecată de mult. Sunt neîntoarsă, deși m-am întors câteodată la înregistrarea asta, ca să o dau terapeutei, să-mi valideze adevărul, să mă creadă, să mă creadă cineva în caz că ceva mult mai rău, că se putea întâmpla ceva mult mai rău și nu m-ar fi crezut nimeni, cum nici eu nu m-am crezut, atâta timp, cât să mă întorc ca să te-ascult când mi se face dor de vocea ta, ca să te-aud și să nu mă mai întorc niciodată.

Am plecat din orașul pe care mi-ai spus că nu-mi aparține, că e al tău. Am revenit apoi să-mi demonstrez, să îți demonstrez, să demonstrez tuturor că am dreptul la spațiu, la locuire, chiar aici în traumă, durere, triggere, prieteni care nu știu ce să-mi zică când le zic „relație abuzivă”, și totuși validează, și mă fac să mă simt mai puțin singură și pierdută, până când ei te întâlnesc și beau o bere cu tine sau râd cu tine la o țigară pe terasă, împart un salut, un zâmbet pe stradă, o strângere de mână la un concert, ei cu tine. Tu feminist #girlpower, tu punkist, antifa, acab etc. Tu cu ei, cu tot patriarhatul tău de tot căcatul. Vă iert. Te iert.

Dar ca în poemul lui Brenna Twohi,
Când spun că te iert, ia aminte
Nu am îngropat securea.
Am securea în mâini.
Îmi construiesc o nouă casă.

Alice în Limba Minunilor

Am crezut că mi-am găsit locul în povestea altcuiva. Am crezut că voi învăța esența scrisului. Dar m-am pierdut într-un oraș izolat, într-o limbă absurdă și criza unui om în căutarea învierii.

Nu pot.

Am ars camera de hotel în care stăteam pentru un atelier de dramaturgie. Am adormit cu țigara aprinsă și am ars canapeaua. Canapeaua pe care ea și-a deschis inima în timp ce-și deschidea picioarele. Acum sunt într-o altă cronologie. Vreau să-mi cunosc oamenii morți și să aflu de ce eu încă mor de foame în acest loc.

Nu există respect pentru mine în casa ta, mi-ai șoptit la ureche într-o noapte în club.

...

Nu mai pot, mamă.

Religia nu este aproape de mine.

Îmi este greu, mereu zic asta... repetându-mă până nu se mai alege nimic din ce vociferez.

Nimic nu este veritabil, nici scrisul meu, acum, într-o limbă în care nu mi-a fost niciodată bine.

Mă întorc la ea, și când sunt în ea vreau să plec, cât mai departe. Și când

sunt departe vreau să vin înapoi.

Nu e...

...poate,

palpabilul, specific ființării?

Urând poezia.

Cineva mă face să urăsc poezia, să uit poeticitatea nelipsei.

De ce?

Într-o limbă fără necaz

îmi lipsește dragul, dorul, durutul, urâtul.

Mi-am uitat crezul.

Mi-am uitat urâtul.

Cineva îmi aduce aminte de el.

Cineva, atunci, mă lipsește de frumos. Iar eu cred în urât, e în mine,

e repulsie, devine eu, iar eu... mă încred în urât. Și mă uit la asfalt, la

crăpătura din asfalt, din poziția verticală a unei stații fără ședere. Și mă

uit la asfalt, și mă întrepătrund prin crăpătură, și sunt mică acum, Alice în

Limba Minunilor. Și am uitat crezul, și mi-e teamă de diavol. Și mama îmi

spune că ar trebui să mă mai rog din când în când, noaptea.

Dar mamă, mi-am uitat crezul. Nu mai știu să mă rog. Mâinile nu se mai

regăsesc, sunt umflate, mă dor degetele, îmi putrezesc genunchii, mi se

sparg vasele, pielea mi-e galbenă și pute a clor.

Îmi sunt mâinile urâte, mamă.

Cât de mult simt urâtul, aici și acolo. Departe și aproape de... cineva care

uită de mine, mamă.

Mă dor mâinile.

Cineva mă urăște mamă, mă lovește mamă.

Plâng.

Mă uit în jos, la crăpătură, și nu mai ies pe partea cealaltă, la suprafață.

Cineva menționează urâtul.

Tot acel cineva mă lovește și îmi învinețește spatele genunchilor.

Cineva menționează sfârșitul în trecut.

Îmi e lehamite de mine cu el cu ei.

Nu sunt aici, nu încerc să fiu. Vreau doar să nu mă întorc acolo... unde,

oamenii mici lovesc în mine, dau în mine, și mă dor.

Cineva îmi aduce urâtul dinainte. Iar eu nu vorbesc, înghit în silă și mă văd

în juru-mi sleită de ignoranța repulsiei mele față de altcineva, față de un altul, față în față, față de mine.

Am uitat crezul.

Am uitat să cred în mâinile mele... mă încred doar în imaginea crăpăturii din asfalt, din peretele ecran interfață podea.

Nimic, nici oamenii mici cu care mă înconjor, mamă, nimic nu mă siluiește ca palma dată în ceafa pe care tu ai mângâiat-o demult, tare demult, mamă.

Mă-ncred în distanțe, și oamenii mici se măsoară pe ei, pe mine, cu spațiul rămas liber dintre podea și tavan.

Ating tavanul cu buricul degetelor. E strâmt aici. E mic.

Și oamenii mici vorbesc mult, mamă. Cineva amintește de urât. Beau, mamă. Am început să beau și să put. Dimineața carnea de pe mine vorbește mut, tremură, e vânătă. Cineva m-a lovit. Fără urât. Cineva a dat cu frumosul în mine, mamă. Frumosul despre care doar tu îmi vorbeai.

Am uitat să mângâi, mamă. Am uitat să vorbesc frumos.

Mi-am uitat poezia.

Și sunt singură aici, plesnită în ceafă.

Încerc să tac, dar nu pot.

Vorbesc fără noimă și îi amintesc cuiva de urât.

Urâtul devine în mine, oamenii mici sunt acum din ce în ce mai aproape, mă viețuiesc temporar. Urâtul iese din mine.

Iar eu recad în urât, și-mi revin mai singură, dintr-o dată, aproape de cineva care mă lovește în ceafă.

Nu mai e loc destul pentru mine și el.

Nu mai e bine decât atunci când plec doar eu.

Cineva amintește de neînțelegere, iar eu mă aplec încet dinaintea urâtului în care cred din ce în ce mai mult.

Îi fumez ultimele țigări rămase.

Mamă, el nu mă aude, el nu se trezește.

Încerc să mă regăsesc în ce povestește el despre mine oamenilor mici.

Încerc să vorbesc despre mine cu el. Încerc să vorbesc despre el cu mine dar urâtul mi-o ia pe dinainte și... sunt rece, trec pe lângă, mă evit.

Mă ating în clepsidră.

E timpul, mamă.

Cineva amintește de sfârșit.

Eu am venit ca să plec, mamă.

Și încerc totuși să îmi amintesc limba ta, mamă. Și palma ta, mamă.

Eu vociferez fără cunoaștere, fără umor, sec și grav... cu urâtul în brațe, cu ceafa vânătă.

Vociferez cum că nu vreau să plec, dar sunt gonită din spațiul limbii străine mie.

Fumez ca să scriu exact cum o face el.

Dar nu îmi iese, mamă.

Mi-am uitat crezul și numele meu în limba în care scriu acum, în care tu îți aduci aminte de mine și îți e dor.

Aș vrea și eu să încerc a simți dorul. Mi-l imaginez doar și urâtul mi-o ia pe dinainte și vociferez în lipsa-i... cum că fereastra-i goală.

Tânguire

Am creat un monstru.

O limbă a durerii, ascunderii, minciunii, pedepsei, vinovăției și automutilării.

Am creat o idee.

Am fost făcută capabilă să mă conectez și să-mi traduc emoțiile prin nebunie.

El este conștient în inconștiența sa.

El taie și admiră sângerarea cu determinare, treaz, calculat, rece.

Eu sunt când el când ea.

Sunt nebunie și sunt un monstru.

Mai sunt lucruri de spus.

O căldură în interiorul corpului meu.

O furnicătură în spatele urechilor mele. Un deget apăsător pe sân. O mână pe gură cu gust de clor. Minte mea se bucură de acest moment de nevoie disperată să înlocuiască momentul prezent, senzația prezentă cu o amintire.

Noapte, Gara de nord, ceai verde în lapte cald și acru, ventilație subterană, aurolac, sunt high de la atâta plâns și nedormit, shoturi emoționale, scurtături traumatice, bagaje nesupravegheate, mor de dor cu mâinile tale în buzunare și saliva ta pe umăr.

Tribut

Scriind despre ceea ce ești obligat să scrii. Presiunea de a scrie cu spatele ghebut, cu presiunea de a face dreptate, cu grijă pentru vulnerabilitate și traumă.

Uneori mă simt fragilă, malnutrită cu maniere nesăbuite, sfidare, energie nedirecționată.

În timp ce privirea mea încă așteaptă să primească definiția normativă Vocea mea contorsionată se amplifică în violența consensuală a unui pogo marginalizat.

Vocea mea dezmoțită, născută în zodia cameleonilor, e revival-ul artei teroriste cu plămâni de noroi, care încă rezistă în țara liliputanilor și-și cere dreptul la existență.

Vocea mea non-binară aduce tribut unui val considerat nou după înecul uniformizării forțate.

Vocea mea înfige cuie galbene în cutia ventrilocă... vocea mea, asumată și hardcore.

Scriu versuri pentru terapie prin țipăt.

Anarhie și disciplină

Alarmă, câine orientat în jos sau adho mukha svanasana, cafea, trigger, loviturile tale, iertare, pattern, mailuri, liste, afirmații, primul atac de panică a fost cu tine, dimineața anxietate, meditație, tăiat cord, bluetooth, punk feminist, speed, izopren, rachiu, noapte, plâns, vulnerabilitate, vomitat în coș, pierdut vocea, mama nu întreabă nimic, pierdut prieteni, nimeni nu întreabă nimic

soare

falangele miros a clor, colțul de la geam, aburi de tutun încălzit, spirulină, bere fără alcool, eschivă, aer condiționat, fără suferință, dă-ți șapca jos!, antinevralgic, eu sunt băiatul în relație, „sadoso nu depășește patul spre deosebire de relațiile obișnuite în care totul este sadoso în afara patului”, palo santo, mor ca un câine, jazz, leagăn, sugrumă-mă, scris de mână.

Apropriere

Canibalizez scriitoare queer, mă întrupez în ele, mă adăpostesc în ele, le performez.

Nu sunt de acord cu credința că trebuie să-mi găsesc propria voce, izolându-mă și separându-mi vibrația de neamul surorității.

Mă pronunț prin ele și cu ele, ca într-un cor grecesc, exprimând tot ceea ce vocea mea singură nu poate.

Îmi tund părul scurt, buzz cut, îl decoloriez, devin Kathy Acker.

M-am gândit să fac mastectomie să scriu ca ea, dar nu vreau să mor ca ea.

Nu vreau cancerul să-mi mănânce corpul, corpul muncii mele.

Nu vreau să mă înec cu pietre în buzunare ca Virginia Woolf

și nici nu vreau să mă spânzur cu șireturi în toaleta unei secții de psihiatrie ca Sarah Kane.

Nu vreau să mă spânzur cu sunetul respirației iubitului meu.

Nu vreau să mor, iubita mea, nu vreau să mor.

MAIA ȘERBĂNESCU

Maia este o xeno-entitate hibridă, cu o fascinație deosebită pentru ero guro nansensu și gurlesque poetry, și autoare a volumului: Fuck off, Mr. Charcot! (frACTalia, 2019).

Casa cu ziduri albastre

1. Ea

Atunci ne spunea că sub piele nu-și găsește adăpostul, deși înțelege acum foarte bine că pielea asta ar putea fi a ei

Ar putea să o posede

Un gând înfiorător

Corpul îți este cel mai străin dintre străinii lumii, știa

Când în anusul Ma(m)iei începuse să prindă contur o formă de existență.

Nesemnificativă

Asemenea tuturor formelor de existență miniaturale, un material plastic diform

Fără să amintească în vreun fel

Viitoarea șopârlă maro-verzuie, jucându-se pe o suprafață netedă într-un cadru oarecare

Teritoriul acela uscat, acoperit de noroi rece și dur. Apoi, câteva urme de apă. De fapt, o substanță necunoscută vouă, cu o compoziție chimică din care lipsea H. Și invazia insectelor Gigant. Ele o gustau. Vii. În lipsa verdelui.

(He thinks) I am just a background

2. Abandon

Copilul acesta va purta numele mamei. Nu mai există nimic în afară de acești copii, să îți fie limpede. Ei sunt mai mult moarte decât viață pentru tine. Iar ea nu este deloc femeia care naște abandonată într-un salon rece sau uterul modificat de hormoni sau maternitatea mea biologizată. De ce această naturalizare? Fără explicație.

Cel care își poartă uterul în afară

Și-a întors greșit privirea

Un abandon al nostru într-o casă fără casă, iar acolo ea s-a simțit cea mai străină. Lipsită de adăpost

Nu corpul Ma(m)iei a hrănit lumea asta. Ea poate să nască formele de existență din jur cu oricine. Suntem prelungirile acestei materii. Începutul. Ca altul.

Iar tu, celălalt ca mine, ar fi trebuit să nu ne ridici un mormânt pentru a te salva. Trăiești în moartea noastră și te hrănești cu ea, îți ștergi tălpile de corpurile îngropate în noroi.

Noroiul acesta însă e lipicios și umed. Nu o să mai cadă niciodată de pe tine.

Prelungire nedorită, căci urâtă. Cu gust de plastic moale, infestază. Căci are scurgeri și miros. Deschide pentru tine un loc al secrețiilor și materiilor puturoase. Căci copiii sar în hohote cu picioarele scăldate în ele.

Dar ție nu îți plac acești copii murdari

Viitorul tău se bazează pe spălarea lor cu apă curată și călduță, cu săpun parfumat și șampoane aromate

Igienizarea este temelia casei tale.

3. Dildo is my dead mother

„Copiii aparțin societății, copiii sunt ai capitalului.” Nu!

Eu nu sunt nici cadru, nici personajele, nici întâmplările acestei povești. Și nu e nimic cool în imaginea ta puternică. E doar lipsă de empatie și voință de a face rău. Sau speranță absurdă

Poate nu vei fi dat/ă afară din casă,

Așa ca ele. Nu uita, acest afară înspăimântător e tot al vostru,

Așa ca-n oglindă. Un fals.

La marginea cetății se nasc copii păianjeni, copii șopârlă

Copiii lumilor eradicate. Din resturi, corpurile lor se refac într-o nouă poveste. O poveste care nu va mai fi despre tine.

Ea s-a născut de atâta vreme, odată cu moartea tatălui

Odată cu moartea mamei tale

A fost odată ca niciodată un dildo învechit și un corp perforat, aruncate la groapa de gunoi, acolo unde lumea civilizată încearcă să scape de resturile inutilizabile. Excesul existențelor. Întâlnindu-se, dildo-ul i-a îngrijit rănilor corpului, i-a închis perforațiile, atingându-i fin suprafețele. Apoi, când corpul s-a vindecat, au rămas atașate una de cealaltă. O dildoă și o coarpă. Și-au pus un singur nume, doar lor, așa cum s-au văzut pe ele și, după o vreme de locuire atașată, s-au divizat împreună, în amestec cu tot ceea ce le înconjură. Tot ceea ce tu nu mai întrebuințezi. Aruncabilul. Și fiecare copil produs a început să își pună propriul nume. Mii de nume pe care tu nu le recunoști. S-a născut o limbă pe care nu o mai înțelegeți.

Aceasta este maternitatea hibridă a lumilor eradicate. Împotriva casei tale!

4. Casa cu ziduri albastre

„Dar acea casă mică și albă, o casă despre care am crezut că nu nutresc niciun fel de nostalgie, o casă pe care a trebuit să o părăsesc pentru a putea trăi, o casă pe care am însemnat-o ca locul și sursa revoltei mele, fusese țara mamei mele” ne spune Moraga. Casa în care nu vreau să mă mai întorc.

Dar acea casă cu ziduri albastre nu există în realitate. Imaginea ei doar se suprapune peste amintirea unui loc abandonat, plin de dărâmături și praf. Acolo fusese cândva spațiul în care am locuit cu bunică-mea, unde singura mea prietenă era Mariana. Ne jucam prin spărturile unui zid ce despărțea curtea noastră de a lor. Nu ne lăsau altfel. Ea nu a venit niciodată la mine, iar eu nu m-am dus niciodată la ea. Prin crăpăturile pe unde făceam schimb de jucării, vedeam casa și curtea ei îmbucătățite, pe-de-a-ntregul nu era posibil. Spărturile erau mici și îngreunau privirea. Nici pe ea nu o vedeam din cap până-n picioare. Un chip rotunjour, maroniu, o mână care încerca să se strecoare în curtea mea și o altă mână care încerca să se strecoare în a ei. Abia atunci am început să-mi imaginez cum ar fi să avem ziduri moi, mișcătoare. Să putem trece prin ele ca printr-un munte de vată de zahăr, iar corpurile să ne devină lipicioase, acoperite de lichidul dulce, topit. Și să lipească de ele fiecare formă de existență care le iese în cale.

Vom agăța de noi întreaga lume.

Dar acea casă e ca orice casă, doar că mai încăpătoare. Infinită. Nu închide, e la fel ca zidul de vată de zahăr. Dar negăsită.

03. August. 2021

ADA ELIANE

Speră la o lume mai blândă, mai iubitoare, mai plină de susținere față de orice înseamnă queer, intersecțional feminist și anticapitalist. Luptă înverșunat pentru ceea ce crede, susține orice înseamnă terapie prin artă și creativitate, este femeie trans și are un iepuraș care a învățat-o ce înseamnă compasiunea necondiționată.

E de la Echilibru

și așa cum a început anul nou
începe viscolul de primăvară
eu sunt diligentă
îmi iau pastila albă
îmi iau pastila mov
le amestec într-un cocktail
de culoarea păsărilor flamingo
sau al clasicului costum roz Channel
și înghit acea nuanță tandră
care nu face decât
să îmi amintească
de toate așteptările societății
care oprimă până la catalogarea
ultimului amănunt de identificare
al genului și rezumă femininul
la un sacou cu decolteu de tenta
cutiilor cu păpuși Barbie
dar eu nu mă las păcălită
eu prefer movul de culoarea
lavandei și nu mă deranjează asta
așa cum nu mă deranjează

nici faptul că trebuie să mă
epilez mai des decât alte femei
sau că încă aștept să
pot umple un sutien
cu cupă B
sau că vocea mea răsună
mai puternic într-un spațiu
închis cu ecou
sau că înălțimea mea
mă face să mă simt
aiurea când stau la o
coadă plină de femei
care îmi vin până la bărbie
da îmi este greu câteodată
și chiar cred pe bune
că poate ar trebui
să fiu mai blândă cu mine
având în vedere circumstanțele
dar ca să fiu mai concluzivă
e de la estrogen
e de la echilibru
e nu de la etern
ci de la efemer
pentru că nu sunt eternă
și nu mă deranjează asta

cuibușor

îmi alunecă privirea lin
spre cărțile vieții mele
de pe biblioteca albă
de la IKEA peste toate
amintirile adunate de-a
lungul unei scurte vieți de om
peste ecusonul de la primul
meu Pride acel memento
drag al iubirii față de
fata din oglindă
peste cele cinci ediții de
Jane Eyre adunate de-a
lungul unei adolescențe
pe cât de zbuciumate
pe atât de înflăcărate
pe când m-am renăscut eu
o pasăre Phoenix într-o
feminitate reînviată
este un proces anevoios
dar dulce precum nectarul
un cuibușor de nebunii

această cameră nu a fost
în schimb un sanctuar sfânt
pentru cea care nu a cerut
vreodată altceva în afară de
iubire și iubire a primit din
cele mai neașteptate locuri
acum mă întind în patul
meu purpuriu și visez la
momente de antiangoase
la momente de depășire
a propriei mele condiții
la momente în care îmi voi putea
spune că mă bucur să mă aflu
aici singură și că totul este
perfect în regulă cu mine

o lume

îmi doresc să știu
că trăiesc într-o lume
care mă vrea și pe
mine atât de mult
cât o vreau eu pe ea
să simt că îmi pot
exprima iubirea
durerea
extazul
teroarea
și toate acele sentimente
care fac din viață
ceva dulce precum
caramelul
ceva amar precum
abandonul
da îmi doresc să mă
îmbrac sclipitor
să grăiesc din toți răunchii
să vă spun vouă
celor care ascultați

și observați
cât de greu îmi este
să țin pasul câteodată
dar cu câtă ardoare tind
să fiu întotdeauna la timp
în această lume
atât de înfiorătoare
atât de încântătoare

mozaic

dulce este speranța
că poate voi reuși
să mă actualizez
precum se actualizează
sistemul de operare de
pe telefonul meu crăpat
chiar cred cu îndârjire
că mă voi ridica
la așteptările mele
cele mai crunte
la acele intrinseci
adevăruri grăite doar
celor care vor să asculte
la fel de insistent precum
numai o inimă poate pompa
dorință și poftă și iubire
în acest mozaic pe
care încă îl numesc trup

FLAVIUS SINDIE

Flavius este poetx și studentx la Facultatea de Inginerie Medicală din cadrul Universității Politehnice din București, în vârstă de 21 de ani, iubitorx de plante, ADHD, neurodivergentx și mad. Consideră că spațiul queer al literaturii se expandează și invită pe orișicine să facă parte din el, să citească și să scrie istorie deoarece este valid.

accuweather note

codul roșu de inundații
a fost prevenit la timp
am simțit doar câteva picături
cum se lovesc de frunte
am dat gata anxietatea, terorii de noapte
diminețile în care vrem să atingem ecranul
suficient cât să nu auzim alarma
am moderat situația
acum totul este palpabil totul este bine totul este sub control nimic nu
mai contează
codul roșu de inundații
a fost prevenit la timp
ne sprijinim capul în pernă
 încet
 în liniște
 cu încredere

dandelion greens

tot ceea ce n-a fost necesar
a fost omis
ne-am căutat alunițele
cu grijă
le-am numit
după bunul plac
melcii din ureche
s-au încălzit
unul câte unul
conform planurilor noastre
am spus că micile lucruri
vor deveni semnificative
la un moment dat
vulnerabilitatea va fi
obiectul cel mai de preț
iarba ne va aduce mirosul
de recunoștință
ne vom îmbunătăți
sistemul imunitar
și vom crește
nimic nu va mai fi de spus
vom avea totul
de la distanță

escape room

o lumină albastră
ne întinde pe podea
așezăm încet capul
unx pe pieptul celeilaltx
în șir ierarhizat
niște voci au stabilit
cum să ne comportăm
în funcție de ce avem
în pantaloni
aici suntem safe
aici ne reglăm termic
spațiile ne delimitează
dincolo de noi
sunt semnale false
organele sunt vitale
stegulețele s-au înfipt
teritoriile s-au decis
cumva vom reuși să facem față
o ultimă încercare de a ne ridica de a înainta de a ne strânge mâinile fără
să ne pierdem identitatea fără
să cedăm trecutului
de data asta
nu vom mai privi înapoi

ILEANA NEGREA

Este bi+, poetă și scriitoare, autoare a volumului de poezie Jumătate din viața mea de acum, apărut în 2021 la editura frACTalia, și prezentă cu o proză scurtă în antologia colectivă Lumile noastre posibile, editura Hecate, 2020. Activistă mad și queer. S-a născut în 1984 și a debutat „târziu” și crede că acesta este un aspect foarte important de menționat, pentru a le încuraja și pe altele să o facă. Locuiește cu o pisică pe nume Luz și crede în scris ca terapie, manifest politic și personal (autobiografismul unei persoane marginale este el însuși un manifest). Crede în necesitatea textelor queer ca formă de autoreprezentare, conexiune și transformare socială. lubește să construiască microcomunități.

Cânt

O, Enkidu, O, Patrocle,
O, morți timpurii ale iubiților noștri
Ale căror trupuri le-am mângâiat
În corturi, pe câmpul de luptă,
În iatacuri cu blăni de leu și draperii din muselină,
Încleștați în îmbrățișarea noastră ca într-o trântă,
Cine va scrie despre voi lipsit de pudoare?

Mii de ani am așteptat să ne spunem povestea.
Mii de ani ca drumul dintre Moab și Betleem să-l străbatem
Alături de Rut îndrăgind pe Naomi,
Urmând-o și acceptând alt bărbat
Doar ca să îi fie în preajmă.

O, cel care a pus prima dată în opoziție
Prietenia și pasiunea, alegând-o pe prima,
Obliterând generații întregi
Care au trăit printre rânduri,
În spațiul dintre text și mințile noastre!

O, copii lipsiți de modele, exemple,
Care s-au crezut mai apoi adulți singulari,
Obligați să se ascundă:
Ceea ce nu era scris nu putea să existe în lume,
Castitatea ca unicul drum!

O, veniți, dragii mei, dezbrăcați-vă, a venit timpul
Să ne făurim oglinzi din cuvinte!

Vă cânt:

În casa de peste drum, două femei umblă goale.
În casa de peste drum de aceasta, doi bărbați împart un sărut.
În casa de peste drum de aceasta, trei forme se contopesc, se ating.

Casă după casă, oraș după oraș, vom corupe
Cu plăcerile noastre textul Neatacabil și Sfânt,
Vom repudia Curățenia, vom reda Erotismul,
Vom crea referințe, ne vom spune pe nume:
O tu preaiubito,
/lubitul meu scump!
Ne vom strânge în brațe,
Ne vom căuta între picioare,
Nu suntem incendii, potopuri, seisme, tornade,
Suntem carne și despre asta vă cânt!

Mii de ani am stat în umbra Autorului,
L-am lăsat să ne omoare înainte să ajungem în pat.
E timpul să renunțăm la această risipă,
Să scriem povestea unui nou secol,
Să stăm mărturie că dragostea noastră există,
Că vocea noastră e corul unit într-un cânt.

Vreau
Să se știe:

În 2021 pe tinder și grindr și okcupid,
În parcuri și garsoniere, pe terase și străzi laterale,
Oamenii aceștia nu erau companioni sau tovarăși,
În cluburile nou deschise dansam strâns lipite,
Limba mea limba ta căutând.

Nu îmi spăl vasele

Spală-ți vasele!

Stau

Beau suc de portocale

- o metaforă pentru capitalism -

Notă:

Scrie o poezie despre asta

Cândva.

Beau suc de portocale

Ca o familie într-un film american

Sunt o familie cu o singură membră

O familie de una

Înconjurată de prietene

On șii offline.

Sunt atipică

Neurodivergentă

Nebună în depresia/mania mea.

Nu îmi spăl vasele.

(O corvoadă.)

Nu îmi spăl vasele.

(Un gest rebel.)

Nu îmi spăl vasele

Și deci nu primesc pe nimeni
În apartamentul meu.
În singurătatea mea.
În un-icitatea mea.
Neputința.
Am înregistrat un podcast despre poezia queer.
M-am simțit impoastore.
Am înregistrat un podcast despre poezia queer.
M-am simțit fericită
Că vorbește cineva despre asta
Chiar dacă acea cineva sunt eu.
Am spus pișat
Masturbare
Pizdă.
Am spus homosexual
Și am jubilat.
Mi-am citit prietenii.
Mi-am citit surorile.
Mi-am citit poeziile proprii
Și am jubilat.
Sunt pe lume.
Sunt în lume.
Sunt lume.
Am decis să
Nu îmi spăl vasele.
Și am jubilat.

Te visez

Te visez suntem amândox pe vaporul acesta unde comandant a fost tatăl tău dar poate tu nu ai tată nu ai un început o cauză cromozomi în spatele tău nicio poveste de dragoste care să te fi adus aici

Ești o constantă fluidă ca marea ești apa care curge spre nicăieri nu ai chip

paranteză: Te ating și știu cum vrei să fii iubitx

paranteză: Te ating și mâinile mele devin ale tale și știu știu cum vrei să fii iubitx

Mai mult decât o proiecție decât soarele acesta la amiază lingându-ne cu o limbă uscată pielea decât visul acesta care nu te poate conține sau defini

Ești

Și prin tine toate sunt noi nedescrise

Nici patul nici masa nici pisoiful din colț nu au nume

Materia întreagă se transformă în doi timpi ca într-un gif

Și totuși

Noi nu suntem altfel

Împreună vom face:

Poezie seara

Sex dimineața devreme

Scrisori radicale de dragoste

Musacale credite jurăminte

Și o casă mică pe un câmp întins

Tună

Cineva a turnat o sticlă de pinot noir în mare

Cineva a tras cearceaful de sub noi

A anulat din taste cerul

A legat cu sfori valurile rămase ca niște cârlige

Cineva ți-a găsit un pronume

Ți-a pus ceva între picioare

Și te-a numit

Andrei sau Andreea

Bogdan/Bianca

Constantin sau Camelia

Dan/Daniela

Și tot așa spre Z infinit

Cineva a făcut *ordine* în lume

Ne-a împachetat vaporul

L-a suit într-un pod fără scară

Și pe noi ne-a lăsat suspendatx între pernă și vis

Înainte să deschid ochii

Te ating și mâinile mele devin ale tale și știu știu cum vrei să fii iubitx

P.S. Decor din cartoane, oameni de plastilină, sunet de mare și pescăruși.

A nu se pune în scenă fără acordul sindicatului nostru de poetx proscrix

P.S.2. X se citește ics

Înapoi la oile noastre

Am o veste proastă

Îmi zice tata

S-a prăpădit săracu' Victor

Îmi zice

Dumnezeu să îl ierte

Spun

Știind că trebuie să fac o concesie

Loc pentru acest Dumnezeu

Care i-a luat fratele

În aceeași zi de sfârșit de mai

În care s-a dus și mama

Acest Dumnezeu în care el crede

Cum nu a crezut niciodată în mine

Rușinea

De a avea un copil diferit

Un copil *prea sensibil*

Care scrie fără ascunzișuri

Despre suferințele sale

Care nu îi va dărui nepoți

Care nu îl va face niciodată mândru

Simt simpatie pentru fratele acesta pierdut
O altă oaie neagră
Orice oaie un înger
Care a băut și fumat
Până și-a distrus sănătatea
Care a venit gata beat să ceară pălincă
La înmormântarea propriului tată

Colectez rușine
Umblu din casă în casă
Întind mâinile și iată
Rușinea de a mă fi născut fată
Rușinea de a iubi alte fete
Și bărbați căsătoriți
Rușinea de a nu fi fiica perfectă
De a nu fi mamă
De a nu avea un loc de muncă
O casă
De a ajunge la vârsta asta fără nimic
Al tău
De a fi grasă
De a nu te putea abține
De a bea
De a lua pastile
De a contempla moartea
De a contempla viața
De a sta în afara lor
De a nu crede
Într-un Dumnezeu Tatăl
De a contesta biserica
A contesta însăși Literatura
De a scrie despre toți scriind despre tine
De a scrie femeie fiind
De a nu imita adula fi supusă
De a fi îndrăznit să public o carte

A fi îndrăznit să am o voce
Pe care să o ridic șfichiuitoare ca un bici
Și să o cobor asupra textelor voastre
Ca niște bănci cu țepușe
Menite să ne împiedice odihna
Nu e loc pentru noi
Nu e loc pentru mine
În patriarhat capitalism heteronormativitate

Îngerul meu e o oaie neagră cu aripi monstruoase
Un hibrid o aglutinare
Și ei îi încredințez aceste rânduri
Ea este cea care mă poartă
Pe deasupra acestei lumi
Pe deasupra acestor texte
A capelei în care unchiul meu zace mort
A caselor pe care le-am izbăvit de rușine
Sunt un copil viclean
Așa se justificau bătăile
Un copil rău care nu mai poate fi îndreptat
De acest întâi iunie
Vă vestesc sosirea
Unui altfel de text
În care să încăpem toate
Unui Antitext
Născut din femeie
Fără porumbei arhangheli și duhuri
Unde ea nu este un receptacol
Al dorinței Creatorului
Ci însăși dorința
Suntem însăși DORINȚA
Suntem Ana și Otilia
Din comentariile învățate la bac
De acum necuminiți
Răsculate

Suntem legiune
Iadul a erupt
Infernul
Pe care l-ați creat pentru noi
Am trecut peste sârma ghimpată
Peste coroana de spini
De care ne făceați vinovate
Am trecut peste cărțile de poezie
Cu saboții noștri încinși
Mame vitrege
Ați asmuțit femeie împotriva femeii
Până și-n basme
Ne-ați transformat în prințese sau slujnice
Ne-ați clasificat pe culori
Pe abilități
Pe educație
Târfă - virgină
Fără cale de mijloc
Construim calea de mijloc
Zi de zi săpăm cu pixul în stâncă
Zi de zi trasăm pe asfalt
Linii care nu se mai mișcă

Câmpul alb, oile negre
Nu mai e o ghicitoare
Scrisul nu mai este o taină
Ne împărtășim singure
Suferința
Ne creăm propriile virtuți
Și propria măsură
În ritmul acesta dansăm
Îngerii noștri behăind fără teamă
Cu aripile lor de antracit
Întunecându-vă zarea

Număr oile înainte de somn
Animalele blânde și exploatare
Jertfite
Care par a nu se fi împotrivit niciodată

Să vă hrănească și înveșmânte
Să vă vestească morțile
Să fie personaje secundare
În Miorițele voastre
Alături de care ne vom recăpăta libertatea
Abolind violența într-o nouă baladă
Număr oile înainte de somn
Le trezesc și le iau cu mine
Și în numărul lor stă victoria
Și iată cum înapoi la oile noastre
Înseamnă înainte

Pentru A.

Prietenă mea mi-a spus
Prima dată
(Ba nu)
A doua oară
(Ba nu)
A treia oară
(E un proces unduios)
(O încordare în trup &
Între tine și alții)
(O încordare teribilă
Din care nimeni nu iese nefrântă
Oricât de neînfricată ar fi)
(Un perete de sticlă
Care abia acum s-a spart
Odată cu oglinzile
Care încep să îți spună adevărul
Nu pentru că iei pastile
Ci pentru că ești iubită
De altele
Și de tine)
(Mai ales de tine)

(Mai ales acum)
(A pleznit timpul
Și din el ai ieșit tu
Crisalidă micuță
Chicotind)

(Dar
Oglinda care a crăpat
Ascundea o altă oglindă)

(Din cea nouă irumpe o rază de soare
Care îți intersectează pupila)

(Raza aceasta o porți acum
La lecturi și evenimente publice
Se propagă din tine
Ne nimerește pe toate
Avem crisolit în privire
Suntem toate frumoase
În preajma ta)

(În preajma ta
Aerul miroase a dreptate
Și a flori coapte de tei
După ploaie
Te urmăm îndeaproape
Desfermecate
Afară din canon
Lege
Poruncă
Spre o lume proaspătă
Ca un vrej de fasole
La capătul căruia nu mai e niciun monstru)

(Nu am răpus monștrii
Ni i-am asumat
Și le-am deslușit strălucirea
Erau părți din noi
Pe care ne-au învățat să le urâm)

(Zarea nu se termină
Zarea abia începe
Cu tine)

(Te urmă
Vesele
Ca într-un vis)

(Nu ești nici prima
Nici ultima
Dar ești tu
Exemplară)

(Nu m-am întrebat niciodată
Cum să fac să fiu eu)
(De fapt am făcut-o în multe feluri
Doar nu în acesta)
(Suntem surori)
(Dacă ar ști lumea întregă
Soră lume
Pentru tine
Ar fi)
(Dacă doar și-ar pune întrebarea
Cum a fost să mă țin în întuneric
Pentru o chestie cât de mică)
(Dacă doar și-ar pune întrebarea
Cum m-am simțit să fiu anulată
De prejudecăți și cutume)
(Dacă doar și-ar pune întrebarea

Am destulă blândețe în mine
Pentru întunericul tuturor)
(Ar întinde o mână)
(Și ți-ar spune pe nume
-le corect)

Prietena mea mi-a spus
De-a lungul anilor
De trei ori
Ca într-o poveste
Și de fiecare dată am văzut-o
Așa cum era de fapt
Și de fiecare dată
M-am bucurat
Inima mea strângându-se
Ca un arici
În jurul ei
Să nu las
Să nu intre
Să nu mă simt neputincioasă
Să ajut cumva

Dar
Nu era despre mine

Eu nu a trebuit să strig niciodată

Sunt fată

Sunt fată

SUNT FATĂ

andy.andreea

Ce viață... iubesc această viață! ͡_(ツ)_/͡

Unde găsesc și eu testul care îți zice că ești femeie?

La 6 ani aveam o jucărie de pluș și mă prefăceam că o alăptez
Mama și tata mi-au încălzit o sticlă cu apă
Și eu mimam că e biberon
Asta înseamnă să fii femeie?
Nu știam ce înseamnă să fii femeie.

În școala generală ai mei mi-au cumpărat o jachetă
Avea nasturii pe partea stângă
Partea femeilor
Îmi era rușine
Toată lumea spunea că partea femeilor e nașpa
Nu știam ce înseamnă să fii femeie.

Când am scris asta, am căutat pe ce parte sunt nasturii
Uitasem care e partea femeii și partea bărbatului
Partea mea unde e?

La 16 ani am îmbrăcat fusta unei prietene
Mi-am dorit mereu să port fustă
Dar mi-a fost frică
Frica înseamnă să fii femeie?

La 17 ani mi-am vopsit părul
Negru
Cu un breton roșu
În autobuz lumea mă întreba
Domnișoară, coborâți la prima?
„Ah, nu sunteți domnișoară.”
Ce înseamnă să fii domnișoară?

Îmi analizez fiecare gest și fiecare cuvânt
Unele mi se par că sunt de bărbat
Oare dacă fac asta mai merit să fiu femeie?
Cum meriți să fii femeie?

Blugii ăștia sunt de femeie sau de bărbat?
Cămașa asta sigur e de femeie.
Dacă port cămașa asta de femeie și blugii ăștia de bărbat ce sunt?
Cum te definești ca femeie?

Tu când ai aflat prima dată că ești femeie?
Dar bărbat?

Nu îmi mai suport părul de pe față
Îl tai cu lama și nu dispare
Îmi vine să îmi iau toată pielea

De ce mi se întâmplă mie toată asta?
Oare mă prefac?
Tot citesc articole
Mă uit la vloguri
Fac teste online
Cum aflu dacă mă prefac?

Am căutat pe google
„How do you know if I am trans?”

Cum știi că ești femeie?

Te naști femeie?

sau

Ajungî femeie?

sau

Îți zice testul că ești femeie?

Dă-mi link la testul care îți zice că ești femeie pls

Unde găsesc și eu testul care îți zice că ești femeie?

Am găsit testul care îți zice că ești femeie. Cât ți-a ieșit?

Cineva pe reddit spunea că persoanele cis nu se gândesc la genul lor
atât de mult

Dar la ce naiba se gândesc?

Eu la ce naiba mă gândesc?

Oare îmi plac femeile prea mult și vreau să fiu și eu una?

Am citit despre asta.

E un termen

Autoginefilie

Care e de fapt ceva transfobie

Și o pagină de insta trans ironică

@autogyniphiles_anonymous

Oare sunt femeie ironică?

Mi-e frică să încep tranziția

Tranziția către?

Un corp al meu?

Tranziția către femeie, proasto

Ce înseamnă și tranziția?

Pot să-mi fac aici tranziția?

Mi-e frică și să ies cu părul lăsat pe stradă

Îl acopăr mereu cu o șapcă

Nu sunt destul de curajos, curajoasă, curajoasă pentru asta

Mi-e frică și să le zic părinților mei

Deși nu mai locuim de 6 ani împreună

Și mă întrețin singură

Mi-e frică de ce?

Mi-e frică să nu mă convingă că nu e adevărat

Dar dacă sunt cis, atunci de ce mi-e frică să mă convingă că nu e adevărat?

IOANA BĂLĂNESCU

Ioana este regizorx care uneori privește lumea printr-o lentilă neurodivergentă feministă intersecțională, alteori o transpune subiectiv în cuvinte.

scrisoare de atașament traumatic

*

doresc să văd filme sau să citesc cărți
despre cum e să te îndrăgostești
în cel mai nepotrivit context al vieții tale
de o persoană nepotrivită
într-un timp nepotrivit
în care creierul tău traumatic
se zbate non-stop între
culmi feerice de oxitocină
și crize paralizante de anxietate.
cum stresul pe care îl resimți
durerea
depersonalizarea
furia față de tine, față de lume,
față de corpul tău
față de cărțile de Eliade citite în liceu
care ți-au distorsionat percepția asupra lumii
și mai ales asupra iubirii
aproape ireversibil.

cum te masturbezi plângând
plângi la duș
plângi în timp ce mesteci
plângi sub mască în autobuz,
cumva cunoști un timeline tragic
al suferinței care te așteaptă
și știi deja toate spiralele
în care vei mai avea nevoie să te afunzi
ca să treci din nou de pragul
supraviețuirii.

**

o spirală de anxietate
este o stare
în care tot ce fac este să zac pe podea
și să mă gândesc la tine.

să mă întreb de ce nu m-ai chemat la ziua ta
de ce îți ia ore să îmi răspunzi la mesaje
de ce prietenii ating uneori un punct
în care ceva se rupe
iar prin ruptură pătrunde ceața
care umple toată lumea,
toate activitățile din ziua aia,
conversațiile pe care trebuie să le ai
și amintirile se umplu de ceață
și orice aș face sau ți-aș spune
nu va face altceva decât
să umple totul mai tare de ceață
și să te pierd în ea.

și nu pot să plâng pe stradă
din motivul că pierd o prietenie
pentru că lumea nu e pregătită
să accepte, să valideze

când pierzi o prietenie
și îți pierzi tot echilibrul cu ea
și te pierzi parțial și pe tine.

și întrebarea este în ce măsură
prietenii care depind de
sănătatea ta mintală, maturitatea
și capacitatea ta de a relaționa
non-anxios cu persoanele din jur
în ce măsură poți cuantifica
chimia din ele și în ce măsură
este răspunsul tău traumatic care
îți face hipocampusul să dea glitch
de fiecare dată când dai peste
Suferință,
- copacul bătrân din stomac -
sau de fapt, din intestinul gros
pentru că are neuroni și comunică
non-stop cu restul organelor, în fine.
aș vrea cu toată sinceritatea
să mă ia cineva deoparte și
să-mi explice de ce se întâmplă toate astea
și de ce oricât aș gândi și aș încerca
gândurile nu ajută
încercările mă aduc tot aici
într-o după-masă caniculară de iulie
aud copiii care se joacă afară
mă joc pe telefon ca să iau pauze
de la plâns și de la migrenă
gândindu-mă la tine.

YIGRU ZELTIL

yigru (n. 1992, Constanța) a publicat texte (poezie, proză, critică literară și de arte vizuale) în mai multe reviste din țară și două volume de versuri, tipărite la editura Tracus Arte (*cacao*, 2012; *ulei de palmier*, 2017). Mai are la activ, printre altele, un proiect de catalogare al tuturor volumelor de versuri în limba română apărute în ultimul secol (institutul /rupere de rând/).

trei zile

*Rețeaua constată
o scădere a activității
utilizatorului
pe parcursul a trei zile
în care a petrecut mult mai puține minute
online.*

de fiecare dată vii în alt corp
pentru același răstimp
prea puțin pentru dorința mea
prea mult pentru nemeritul meu

pentru trei zile
se petrece mirarea
de a fi împreună
niciodată parte a locului
față de care provocăm contrast

locul e mereu același
întotdeauna aici și acum

fără racord la oriunde altundeva
ce m-ar face să uit că ești lângă mine

când mă ții și mă strângi
ne leagă aceleași plăceri
și atunci mă las încet
încet e cuvântul *safe*

să nu merg nicăieri anume
un privilegiu nemăsurat
să plătești tu pentru asta

dar numai trei zile durează liniștea
și înapoi la motoarele ce mi te-au adus
fără să ne gândim
că pentru proximitatea noastră scumpă
și-au dat energia oamenii și măruntaiele pământului

îmi spun atunci că trebuie să facem economie
că oricum liniștea ta îmi va ține de sete
că m-ai liniștit îndeajuns
dar mai târziu pământul reavăn tot se pierde

înapoi la balta ecranului
implorându-te cu o discreție ce dă pe dinafară
deci să aștept următoarele trei zile
din vreun alt an
în care să te apropii
și nisipul din sahara trece mai des prin țară
dar așa
și dunele abia așteaptă zăpada

și tot promit
că voi învăța într-o zi să fac bani
cum fac alții

ca și cum ar respira
dar eu nu-s alții
îmi vând liniștea pentru puțin
la o margine fără ieșire care să-mi placă
o neplăcere de neconceput pentru tine

și flăcările se mai retrag
și marea își mai schimbă culoarea
ce ți-aș putea spune
care să fie material de construcție
în vântul care bate între două ape...

*Rețeaua constată că activitatea utilizatorilor
atunci când sunt îndrăgostiți
se reduce vizibil
și se împarte între aceștia,
reducându-se și profiturile noastre.*

o „rezervație nenaturală”

să ne arunce într-o „rezervație nenaturală”
au dat de înțeleș
din când în când
întru acomodarea cu moartea
și am protestat în glumă
că prin asta se poate înțelege orice
o cascadă-jacuzzi un fotoliu de gard viu
ceea ce ar fi tocmai ce și-ar fi dorit
dar prea mult ca să recunoască
chiar și acum
când abia dacă mai au nevoie de mânecă lungă
abia te mai înțeapă câte o insectă amară
dar „industria nemuritorilor” cere asigurări în permanență

și așa după fiecare discuție ce se repetă
fie
să rămână totuși „damblaua în casă”
să aducă totuși „bani în casă”
fără vreo asigurare
„damblaua” care iubește prea mult
care protestează prea puțin

că e prea scump
comunismul spațial de lux
că orice adăpost a ajuns să aibă costuri
și orice decizie consecințe

eșecul

„nu vă dominați pasiunile”

(gherasim luca

înainte de a fi dat afară și de a se arunca în sena)

umbra mea nu aduce profit
umbra mea nu vrea să aducă profit
nu vreau eu să aducă ea profit
nu vreau să profite cineva de umbra mea
nu îmi închiriez umbra
nu sunt umbra mea
sunt umbra mea
sunt umbra mea și ceva în surplus
mă ia umbra pe dinainte
mă invită la înece
rezist la suprafață
alunec pe suprafață
umbra mea alunecă pe suprafață
fac umbră suprafeței
fac umbră suprafeței degeaba
rezultă că umbra mea
e munca mea neplătită

și că recomandarea specialistului ar fi
fintech sau *findom*
unde *fin* poate să însemne și la capătul pământului
dar specialistul e nicăieri
străinul din finlandă rămâne acolo
și eșuez în a-i da de capăt clepsidrei

mediteranei îi zice
mijlocul pământului
fiindcă stau în apă
duc o existență mediteraneeană
cu mii de platouri în care se adună soare
și o producție constantă de umbră
umbra își cere drepturile
umbra își cere și ambalajul
umbra cere împreunarea
caută umbrela pe frânghie
umbrela își caută prețul
umbrela vrea să se scuture de preț
umbrela vrea să nu mai fie despicate culorile
nicio despicare
este eșecul de a trece peste despicare
într-adevăr
o despicare
„aceeași alta
alta aceeași”

MIȘA DRAGOMIR

Scrie poezie și autoficțiune din dorința de a documenta și sonda experiențe personale și colective, legate de identitatea sa queer și de suferințele mentale. Încearcă să exploreze și alte medii artistice, momentan fără îndemănare, cu naivitate, ca formă de re-parenting. Poezia sa e tot un joc, de multe ori unul trist, al unui copil singur, obligat să imagineze texte pentru a înțelege lumea din jur.

o artistă a eșecului

aici zace în veșnicie
OPORTUNITATEA
alegerea e a ta. ține minte
poți alege
ORICE

Bine ați venit la
muzeul-mormânt-casă memorială
a eșecurilor mișei
chiar lângă intrare după magazinul
de suveniruri
avem primele fotografii
cu mișa plângând
Înarmați-vă cu răbdare,
vor mai fi multe.
în partea stângă
lipsa prietenilor în copilărie
lipsa medaliilor în primii ani de scrimă
multe absențe aici
multe spații goale aici
ar fi putut fi

oracolele cărțile cu abțibilduri cu vedete
toate jucăriile pe care nu a reușit
să le ceară.

Pe partea dreaptă
prima despărțire
primele chiștoace
primele sticle golite
primele certuri cu mama
În mijlocul primei săli
iată-l
primul episod depresiv

câte o statueta pentru fiecare 4 la chimie
un bust pentru fiecare persoană
care s-a holbat la sprâncenele ei stufoase.
Următoarea instalație
e foarte complexă
ocupă întreaga sală principală
nu e pentru cei slabi de înger
e RUȘINEA
un leitmotiv al întregului tur
anumiți critici spun că
întreaga expoziție poate fi
interpretată în cheia asta. Eu însă
sunt de părere că nu se oferă
suficientă atenție următoarei instalații
FRICA. aveți grijă cum călcați.
nu e nimic în neregulă cu podeaua
dar ar putea fi, nu?

se spune că sculptura aceasta
e făcută integral din
lacrimile vărsate în sala de scrimă
haterii spun că e doar placată.
credeți ce vreți.

vom trece repede prin sălile ce urmează
aici zac primele experiențe sexuale
nimic înfricoșător
doar foarte foarte mult cringe.
aici avem copii în miniatură
din plastic după mai multe
monumente faimoase
arcul de triumf pentru
cred că-mi mai amân licența un semestru
statuia libertății pentru
chiar nu-mi mai pasă unde o să lucrez
piramidele pentru
nu vreau să am niciodată copii
unii spun că sunt kitschoase, dar asta pentru că
nu sunt de fapt eșecuri adevărate.
ultima cameră e un mormânt deschis
pentru toate
eșecurile ce vor veni.
artista a decis
că de acum nu le va mai expune
nu în maniera asta
De altfel, chiar muzeul nostru se poate închide
în orice moment
Așa că,
dacă doriți să cumpărați în drum spre ieșire
un breloc cu
e ok, nici mie nu-mi plăcea așa mult de tine oricum
ne-ați ajuta foarte mult să
o dăm în judecată pe artistă
pentru drepturile de autor ale eșecurilor

în noaptea asta pot
să-mi împreunez mâinile fără să plâng
nu-mi mai amintesc de tine palmele mele
sunt din nou palmele mele
ieri extrem de periculoase aveam grijă
să nu le așez cum nu trebuie să nu le mișc
cum nu trebuie să nu mă ating
cum nu trebuie
îmi împreunez mâinile ca la rugăciune
degetele mele sunt degetele mele
palmele mele palmele mele

paginile astea pe care le țin în mâini
nu se mai transformă azi
nici în pielea cuiva care a dispărut
nici în suprafețe ascuțite în gânduri ce
nu-mi aparțin
paginile astea rămân hârtie

și aștept apusul
dar numai pentru că atunci îmi iau
melatonina
și nu e absolut nimic romantic aici

și nu e absolut nimic
artistic aici
absolut nimic poetic aici
nimic boem
nimic aesthetique
edgy sau cool
e numai
un loc gol

nu mai las pe nimeni să mă ia în brațe
acum 5 ani scriam despre vulnerabilitate
și autoafecțiune

acum mă uit pe gaura cheii înăuntru nu am voie să intru
sunt obișnuită nici nu mai încerc să deschid ușa
sigur că și mintea mea
a făcut la fel
să mă pună la colț
după ce am consumat atâta timp
artă care mi spune mai taci dreacu'
teorie care mi spune ține-ți picioarele apropiate și
bagă ți pula în instinctele tale
și mai ales după ce
am fost consumată ca un bun comun

acum 2 ani scriam despre cum citisem undeva
că atunci când ținem o unealtă în mână
mintea noastră o percepe de parcă ar face parte din noi
o extensie a mâinii
și atunci îmbrățișarea?

bianca ela

bianca ela este scriitoare și traducătoare. De 25 de ani ține jurnale care uneori se transformă în ierbare sau în caiete cu liste. Face poeme fără pretenții, hibride, narative. Prima ei carte, poame divine, apare în 2021 la editura frACTalia.

Puterea existenței mele

(1) Dimineață de vară, în care trezirea e cădere fericită.

A fost totul, totul atât de nesigur și de înspăimântător în ultimul an și jumătate, atâtea schimbări, atâta moarte și izolare și ruptură, că orice fragment familiar, orice flash din trecutul îndepărtat – din copilăria în care descopeream lumea cu extremă aviditate – în rarele ocazii când se putea – a devenit prețios.

Sunt mai atentă acum.

Oamenii se scufundă când li se dă ocazia să trăiască uitând de sine.

Mese copioase, lume multă, copii, pahare sparte. Nu mai vrem să ne gândim la nimic greu sau profund. Nori, fluturi, adiere, tunete la mare depărtare. Singurătatea pândește, fără pleoape, nemișcată. Singurătatea e un soare despre care știi că strălucește bine mersi chiar dacă la tine în emisferă e seară și curtea e răcoroasă și șprițul e rece și prietenii râd.

Singurătatea e aici chiar și când nu e. Călugăriță care meditează, peste tot și nicăieri, anulând timpul, făcându-te să te îndoiești de realitatea cărnii tale, de dimineața de iulie care a venit după noaptea de iulie în care toată lumea râdea.

Aceeași conștiință eram cu toții, fără constrângeri, uitare, uitare de sine, rotiri, rotiri fără oprire.

(2) Am mers pe stradă și era cald, cald. Când e așa, coapsele ți se freacă una de alta, știi că îți vor apărea bubite roz, o culoare superbă! Și ce rușine pe vremuri cu acest frecat de coapse, ce rușine! Frecatul corpului gras – semn de lene și de rămânere în urmă: viața care fremăta pe-atunci în noi nu suporta așa ceva, deci trebuia să-l chinui, să TE chinui, până la leșin, până aveai corp slab, semn că meriți să fii. Ce vremuri, bine că s-au dus.

Pe trotuar, două femei se consultă, colaborează ca să aranjeze roșiile și ardeii și cepele în sacoșe, să le aranjeze mai înțelept, adică, să fie mai ușor de cărat. Femeile mereu au știut cum să facă poverile mai ușor de cărat; a te ușura cu totul de povară, a o lăsa în mijlocul drumului, a uita pur și simplu să cari, înseamnă că nu mai trăiești deloc. Fum, apă. Așa spun ele.

Și eu mi-am dorit să devin o doamnă frumos coafată care se întoarce la ora 4 acasă, cu sacoșa despre care nu știm ce conține, cu sandale cu toc mic, cu cheile în mână. Mi-am dorit să fiu mama mea, desigur, și mi-a fost de când mă știu o frică paralizantă să nu cumva chiar să devin mama mea. Am mușcate pe balcon și o vază înaltă în sufragerie, așa cum îmi imaginez că trebuie să aibă toate doamnele. Nu cunosc nicio vecină. Nu gătesc aproape niciodată și uneori, în timp ce scriu, dimineața foarte devreme, mi se pare că e atât de periculos și mai ales că nu e suficient de clar!!! ce periculos e jocul ăsta al dorințelor care se hrănesc una din cealaltă, și că apasă așa de tare câteodată când lumea te întrebă și tu nu găsești cuvintele – ți se opresc în gât pentru că și dacă ar ieși, n-ar spune adevărul cu totul.

Am stat la intrarea în piață și m-am uitat; grămezi de carne vegetală, mai zemoasă sau mai ațoasă – și nodurile astea de timp fără astâmpăr mișunând de la una la alta – și un cățel cu părul în ochi, speriat, nervos, printre ghivece cu petunii.

(5) Noi găsim semne; asta ne e puterea, nu-i mare lucru – suntem atente și învățăm să nu mai trecem așa ușor pe lângă ele. Oricine ar putea s-o facă, nu ține de vreun talent special – dar ce-i drept e nevoie să decojești o lucrătură întregă de pe miezul ființei tale, adică acea încrângătură vie și pulsabilă și eficientă de distracții luminoase, care soarbe din tine și care te leagă în nopțile înfricoșătoare și-n zilele cu soare prea arzător, ca ziua de azi când zeama curgea de pe tarabe, din roșiile lovite, bunica și nepoata de la Bratovoesti își făceau vânt cu evantaiile, iar cele două fete cu părul vopsit umblau cu pași mărunți printre noi. Disprețul, frustrarea și suferința luceau în ochii lor, alunecoase ca peștișorii. Banii, resursele, carnea și viața. Cineva le-a gonit, altcineva a umplut pentru ele două pungi cu cei mai mici pepeni pe care i-am văzut vreodată. Erau în pericol, textul meu nu ar putea fi mai clar: tricourile lor pătate de cireșe, unghiuțele cu oja cojită. Pe mâinile fetei, constelații de bubițe uscate, mărunte, puzderie, ca pe cerul celei mai generoase și mai uimitoare nopți din deșert. O copie tristă, sfâșietoare. Zilele astea mai mulți miliardari au plecat printre stelele adevărate și plăcerea lor a părjolit încă o dată resursele, viața și carnea noastră. Să fie blestemați.

(7) Există un sentiment pe care l-am observat de multe ori și pe care n-am putut să-l prind și să-l studiez cu adevărat, de fapt nici nu cred că am încercat măcar. (Asta mi-e firea: în loc să privească frontal, se face că n-a văzut nimic, dă târcoale în spirale și speră că obiectul de interes face și el spirale spre ea.) Un sentiment foarte intens de altfel, cu aripi mari, capabil să ți se așeze pe creier și să-l determine să secrete substanța care te inundă mai întâi plăcut, apoi nu știi cum, poate cu puțină neliniște, puțină urgență să-l păstrezi numai pentru tine, în timp ce-l simți cum se desprinde și se îndepărtează.

Apare acel sentiment când străbați peisajul prin care ai fost copilă, lanuri de-o parte și de alta, văi cu muri și răsură, păduri pitice, culmi în arșiță și râulețul secăt din loc în loc, exact cum îl treceai desculță prin málul cald, scârbos. Poteca de praf încins pe unde căutai umbra corcodușilor, la prânz, ca să mâncați. Podurile strâmbе, rândurile de cartofi, porumbul ars. Vrei foarte tare să te oprești exact aici, acum, pentru că doar locul ăsta și nici unul care îi seamănă în mod înșelător, e plin de senzația de care ți-e sete, doar locul ăsta e infuzat de ceva dispărut de foarte multă vreme, ceva venerabil, de care-ți aminteai vag și nu erai sigură, care uite, era adevărat și a înviat în momentul în care s-a produs legătura dintre tine și exact acest loc. Oprește!

N-a oprit. A oprit prea târziu și când te-ai uitat iarăși nu mai era. Parcă era mai în spate, dar unde? Cât de mai în spate? De ce nu e, unde e, unde a dispărut?

Bărbatul care vinde pepeni te așteaptă și are dreptate, cumpără unul, că e sezonul lor, sunt hidratanți și buni, îți dau energie și-ți umplu gura de parfumul unei veri care n-o să se mai întoarcă.

(8) Această oscilație continuă între noi. Eu nu m-am întrebat niciodată, când eram mică, de ce eu sunt exact eu și nimeni altcineva. Nu exista „nimeni altcineva” pe-atunci și nici acum nu sunt sigură. Sunt eu această dorință? Sunt eu această oboseală? Această acumulare de frici, de amintiri, de cunoaștere? Unde sunt? Tu unde ești și ce se întâmplă cu noi, adică cu mine și cu tine, în particular, când vorbim? Te văd vreodată? Mă auzi sau ce auzi tu nu sunt cuvintele mele, cu sensurile pe care încerc să le încarc în ele, ci un mozaic special, care-ți aparține de la început. Coji frumos lipite care ți-au rămas de pe urma acelei groaze, acelei încântări, acelei prime întâlniri cu iubirea.

Aseară, în timp ce străbăteam negura onctuoasă a orașului nostru infernal, am simțit - și-abia de dimineață am devenit conștientă de asta - am simțit că de fapt corpul meu folosise un fel de membrană ca să se miște alături de tine. Tu făceai pașii corecți, ritmul tău era bine racordat la cel exterior - clinchete, ambulante, vuiet, dar eu, eu înaintam ca o masă nămolosă bine ținută într-un săculeț, prin întunericul cald. Burta îmi ieșea uneori în afară, alteori fruntea sau coatele, alteori vorbele sau ideile neexprimate. Alunecam dureros, fără „naturalete” cum se mai zice, încercând să mă țin după tine; și de ce spun dureros: pentru că mi-era așa clară adaptarea ta; măsura vorbelor tale perfect potrivită cu momentul în care ne aflam; tu știi când să vorbești și când să taci; corpul tău bine definit ocupă fără nicio îndoială spațiul pe care e menit să-l ocupe; ești pentru că nu se poate altfel.

Dar eu, eu mă zdruncin și smulg ca să fac un pas înainte iar alteori mă rostogolesc și nimic nu mă poate opri. Nu o singură voce, șapte își azvârl șaptele în liniște, toate deodată sau la o foarte mică distanță una de alta, luându-se peste picior, înghiontindu-se, împingându-se, bătând din palme. Cineva e melancolică, altcineva își verifică notițele - are o observație deșteaptă de făcut, altcineva privește cu frică în urma noastră, altcineva.

Am crescut alături de tine, organism făcut din încercări multiple, la granița dintre formele de viață și pe muchia dintre zodii, într-un spațiu precar, neprietenos, chiar dacă tu mă accepți. Sunt această adunătură, această fira-

vă, dar multiplă apariție, puterea existenței mele stă în încercări succesive, în refuzul de a nu mai încerca, de a nu mai scrie peste ce am scris înainte, de a nu mai tăia și rescrie, tăia și rescrie, la nesfârșit, pentru că textele mele par scrise de un nimeni, de un altcineva. Și totuși există un eu și există un noi și cu siguranță un împreună după care o să tânjesc neîntrerupt.

CERNEALĂ ÎNALTĂ

Scrie de nouă ani proză, și poezie de șase. Face spoken word în spațiul clujean, fiind membru a grupului Poethree Collective. Cochetează cu crearea de texte queer din nevoia de a se exprima liber. Artist plastic și animator, îi place să îmbine desene, fotografie, video art cu poezia și literatura. Se consideră a fi „un ultim romantic” în creațiile sale artistice și literare.

Taurul și omul

lubesc. lubesc să mă autosabotez. lubesc să abuzez de puterea cu care îmi țin toate sentimentele adânc vârâte între două țigări la bucată, dintre care una este îmbibată cu transpirația cu care o tot frământ.

lubesc. lubesc să mă autosabotez. lubesc să îmi las ochii în pământ, deși știu. lubesc să găesc detaliile schițate ale unei acțiuni care a durat o fracțiune de secundă și să o prăjesc sub lampă, în timp ce-mi spal cugetul cu o carte bună, peste care rânduri nu mă pot concentra. Recitesc, recitesc, iar lampa-mi devine soare și cer și „bună dimineața” șoptit, înfundat, cât să se audă un ecou de la pat la masă și înapoi spre ureche. lubesc să stau aici în lumina confuză a becului meu, refuzând să-ți am capul, liniștit dormind, pe pulpa mea dreaptă, în timp ce, în poziție turcească, laptopul își are locul, iar scrisul îmi alină gândul, iar ție, visul.

lubesc să te folosesc în favoarea imaginației mele. lubesc să te strâng în palmă, să te tot strâng, să-ți simt degetele, până devin ale mele praful de pușcă cu care-mi doresc să scrii ce îți dorești și să mă-mpuști cu dorințele tale până cuvântare nu va mai exista, ci acțiunea. Îmi doresc să fiu acțiunea, dacă pe ea n-o pot avea. Îmi doresc să fiu fuga propriu-zisă și nu să simt sau să devin înțepătura dintre coaste de după.

Cuvântul de mi-l pasez aleatoriu cu limba de alergător, cuvinte relaționând ca toreador și taur într-o arenă liberă care nu aude și nu spune, care aude și spune, care tace și zace într-un colț de cameră și de paragraf. Reducționismul tăcerii, deopotrivă al emoțiilor care nu își au o explicație, care strâng universul în care toreadorul chinuie taurul, în care muritorul ucide nemuritorul. Paradoxal, care expandează lumile și traseele prin care taurul scapă și fentează, aleargă și doarme liniștit la o margine de iaz.

Cum se scriu cărțile pe care nu le pot citi? *Le scriu eu.*

Cum se vorbesc tăcerile pe care le auzi? Prin două.

Cum se face balconul, câmpie? *Prin doi tauri, fugărind un singur om.*

Iubesc cu certitudine să respir aerul cu care generăm idei, prin care se scaldă oamenii în ape atunci când e învolburată, când gravitația și fluxul vine peste val, când căzătura e un susur liniștitor, când adunătura pufoasă de sol se face nămol, când se face pauză de predare a ștafetei dintre două atitudini, în două conjuncturi, când două drumuri se bifurcă, când se fac intersecție și se urlă din mașini și se claxonează, pentru că marea pe care o împingem de pe balcon cade peste oameni ca un val; să nu mai vadă ură, să asculte taurul cum se adapă și cum trăiește liniștit. *Cum împătură câteva momente în minute. Cum devin pagini? Cum se îngână în priviri. Cum se naște vortexul atemporal în care pic, copilărește?*

Un pic de timp, mai mult, mai în urmă. De atât am nevoie pentru o liniște sau două. De atât am nevoie să te privesc un pic mai lung. Să uit de tremurul cu care mă gândesc mult prea mult și să șovăi copilărește în jurul taurului care m-a observat. Să conviețuim împreună, cu dorința de a crește și de a descoperi împreună. Omul și animalul. În câteva momente mai în trecut, să poată învăța copilul pe taur să te vadă, cum vede omul. Să devii o nemurire, o nestemată în tărâmul animalier, un colier de mici perle împărțite prin soare, cu ajutorul ploii, așternut atent pe nuferi, plutind într-un gol. Cu totul, tot ceea ce oricine poate oferi perfect, eu n-aș putea. N-aș putea să nu te văd. N-aș putea să nu te-aud. N-aș putea vorbi mai mult, n-aș putea. Aș putea să... toate lucrurile pe care nu le poți observa, dar care există și care pot exista. Aș putea să tac, dar oricum o fac. În

tumultul conversațional, tac mâlc, adânc sub nufărul pe care te alinți la soare. Iată-l cum apare pe cer! Fură ochii și-ncălzește, iar eu bolborosesc oxigen pe sub apă, sub pretext de filtru pentru pești.

Când eu devin soare, nufărul se răstoarnă și devii întregul lac. Fața în profunzimea masei și tot fundul lacului te învelește, îți servește drept așternut. Îmi cânt ziua aceea, încălzindu-ți culcușul, tu neștiind. În neștiința mea, e mai plăcut să fiu noaptea, sau umbra salciei de lângă, care te privește îmbăindu-te în soare și în toată splendoarea. E dureros să n-o pot vedea, dar nu aș avea de ales, așa că aleg vesel s-o fac. Refuz să nu văd. Refuz să fiu om. Refuz să fiu cel ce poate să te disturbe.

Iubesc să mă autosabotez. Dar doar așa stiu că pot iubi. E un sabotaj nevinovat, vinovat fiind cugetul care toarce emoția, care o gândește în cuptor, în loc să o scoată din el și să o lase la răcit pe pervaz. Iubesc eterul cu care se șterge mintea în clipa asta, să-și șteargă niște gânduri care poate lăsa mintea în veghea lămpii, până la răsărit. În veghea cărții care se liniștește, ascultând păsările de la ora cinci. Un soare care vrea să răsară, pentru care mă acopăr, căci căldura din cuptorul meu intern e suficientă, iar oamenii responsabili de tavă sunt toți cercetători științifici care disecă ideea de „emoție”.

Urăsc soarele. Urăsc vara. Nimic exact. Nimic bătut în cuie.

O bluză bătută de vântul de la mare. Te rog, ia-mă de pe sârmă și *pune-mă la umbră.*

Fraieră

Scriu pentru o faptă făcută
Și știu că s-a făcut că-s ruptă

Că m-a rupt
Când m-ai rupt

La buză

Și am făcut sex
Cu modelul meu

De deces

Pe foaie:

Dă-mă dracu că mi-e frică

Dă-mă dracului, cară frică

Că nimic nu mai vine atât de natural. Dar să descriu condiția din actual?
Sunt un plan uman, mult prea arhitectural, cu structuri în capul scărilor, că
podul îmi stă în gură. Ți-ai făcut o imagine până acum de casa în care ai
locuit momente de împins și tras, câteva într-un ceas sau două, sau chiar
o noapte.

Limbuția de pe partea ta scandalosă e prea periculoasă, că mă pot în-
drăgosti așa de ușor de trupul tău gol. Mi-e rușine de mine, că din nou evit
prezentul și îmi fac prezentul ca o fotografie: doar mă uit la ea, la momentul
care era. Și de-aia învăț să filmez, că nu vreau să ratez prezentul cu tine. Și
știu, da, sunt o copilă prea zglobie sau prea tristă pentru tristețea din sinea
ta, care alunecă pe ceafa ta, cum îmi alunecau degetele pe ea.

OANA UNGUREANU

Visează la o lume utopică și luptă pentru feminism queer intersecțional anticapitalist și pentru orice înseamnă solidaritate și vindecare colectivă. E o persoană empatică, aventuroasă și curioasă, interesată de orice înseamnă științe sociale, sănătate mentală și artă politică, dar și de jocuri video, vrăjitorie, plante și pisici. Cercetează, organizează și scrie când apucă, folosindu-se de acestea ca metode de a cunoaște și de a înțelege lumea din jur și pe sine, precum și pentru a revendica și transforma.

**te pup din gospodăria pisicească unde
(n-)ai să mă (mai) vizitezi**
(poem neterminat pentru totdeauna)

unu.

te pup din gospodăria pisicească
cu flori și verdeață
picnicuri cu cidru, frișcă și tort
rochii de vară
stropitoare, soare, curcubeie
roșii, castraveți și ceapă
pere, prune, mere, mure
și prăjeală la soare

doi.

pisicuțele stau întinse pe iarbă
te privesc pe sub pălăria de plajă
dansăm în picioarele goale pe pământ moale
atingeri delicate și machiaje extravagante

mergem să ne scaldăm în râu
(ne) explorăm și râdem și e mare desfrâu
totul e senzual cu tine
abia aștept(am) să (mai) vii la mine

Odă gospodăriei mele și fricii de schimbare

lubesc

varietatea de flori de aici, deja înrădăcinate adânc și reîntorcându-se an de an

tufa uriașă de flori roșii unde toate păsările au cuiburi și cântă în fața geamurilor mele

abundența de păpădie și sugel în primăvară

liliacul și alb și violet

socul, bujorii

florile galbene pe care le aveam și în curtea părinților

trandafirii roșii și roz

florile albe și galbene delicate

florile din toți pomii fructiferi care aduc mirosul primăverii

iasomia ca la bunicii unde stăteam în copilărie

lubesc

cât de repede și înalte cresc iarba și urzicile

că e trifoi peste tot și trifoi cu patru foi lângă poartă

că sunt copaci peste tot dar și spațiu să te întinzi la soare

cât de fertil e solul

cât de mari și de repede s-au făcut legumele pe care le-am plantat

că avem mere și prune și cireșe și struguri și gutuie și corcodușe și cele

mai bune pere pe care le-am mâncat vreodată
cât de minunat miroase când plouă

lubesc

că albinele și gândăceii iubesc toată vegetația și stau pe aici
cât de frumos cântă păsările tot timpul
cum mierlele au mâncat viermișorii după ce am săpat pământul pentru
grădină

(deși bieții viermișori)

cum una din mierlele alea îmi întărită mereu pisicile
cât de mici sunt șoriceii

lubesc

că pisicile mele adoră să se tolănească pe jos
cât de mult le place să mănânce iarba
cum miros florile
cum se relaxează pe asfaltul din curte
cum caută umbră pe lângă poartă sau lângă vie sau în iarbă
cum se cațără în cel mai mare copac în ciuda îngrijorării mele
cum au cucerit hambarul și admiră totul de la înălțime neîncetat
cum se culcă lângă mine pe pătură când stau pe iarbă

lubesc

că toate pisicile din cartier au ales să stea pe aici
că se simt în siguranță pe aici
că au învățat toate să intre la mine pe geam în căutare de mâncare
că se ascund pe prispă sau în hambar când plouă

lubesc

cada veche în care chiar încap cu picioare ne-ndoite
prisma și patul de pe prispă în care obișnuiam să dorm când nici nu locu-
iam aici încă

cum curtea e împărțită în două părți care chiar au sens în capul meu
hambarul unde pisicile dorm uneori și unde îmi depozitez ierburile uscate
scările de la intrare unde-mi țin ghivecele cu plante

lubesc să îmi pun picioare în zăpadă
să simt soarele pe piele
să simt iarba cu buricele degetelor
să miros trandafirii și bujorii și liliacul
să aud cum cântă păsările
să mănânc zmeura și murele în timp ce le culeg
să mă uit la cum arde focul în sobă

.....

Am plâns când corcodușul în care s-a cățărat motanul s-a rupt din cauza
bolii și bătrâneții
Am plâns când nu am putut să iau în casă cealaltă pisică gravidă pentru
că fugea
Am plâns când nu am putut hrăni toate pisicile din jur
Am plâns când pisicile mele au omorât o pasăre și au mâncat un șoarece
Am plâns când am călcat pe un melc
Am plâns când săpam pământul pentru grădină și am dezgropat toate
acele ouă de furnică
Am plâns când am văzut pui de pasăre căzuți din cuib ce n-au supravie-
țuit
Am plâns când am tăiat iarba cea înaltă
Am plâns când s-au ofilit florile

Am plâns când m-am gândit la a pleca
la anotimpuri trecând
la schimbare

.....

Iar dacă voi pleca
mi se vor prinde oare căpșunile la fel de bine?
vor fi oare cartofii mei la fel de deși?
vor fi prin curte trandafiri și liliac și lăcrămioare
și păpădie cât vezi cu ochii?

Va trebui oare să îmi plantez propriul păr
și se vor bucura albinele de perele alea la fel de mult
și câți ani va dura ca copacul să crească mare?

Explorând
corpul tău
corpul meu
corpurile noastre în unison

Alinare în mângâiere
Confort prin piele

Tandrețe,
o vrajă blândă.

Dacă aş putea înregistra mirosuri
aşa cum înregistrez
videouri cu ploaia
Aş putea să immortalizez
mirosul de tei care e al „acasă”
mirosul de pisică care e „confort”
mirosul de liliac ca să-mi amintească
că totul devine mai ok devine mai uşor nu va fi mereu
aşa.

MICAELA DE CARRERA

Micaela, o tânără cu origini rome, este un personaj fictiv prin care bucureșteanul Mihai Știrbu scrie, cântă, își amuză prietenii și prietenele, și obișnuia să danseze în nopțile de vineri în Macaz.

Născută în timpul unui episod psihotic, Micaela De Carrera este supapa prin care autorul evadează din prea mult concret.

Mihai (37 de ani) lucrează în comunicare și este activ în presă de la vârsta de 22 de ani. După absolvirea Facultății de Jurnalism și Științele Comunicării (Universitatea din București), s-a angajat la Jurnalul Național, apoi a urmat un program de masterat în Campanii de Comunicare în Publicitate și Relații Publice (Universitatea din București) în paralel cu jobul de la Revista Cariere. În 2012 este stagiar la Comisia Europeană (Bruxelles) pe politici de non-discriminare, iar mai târziu frecventează cursuri de Creative Writing. Este un susținător al echității sociale și un pasionat al băuturilor fără alcool.

Micaelei îi plac discuțiile despre parapsihologie, muzica lăutărească, The Motans, movul și nu spune nu unei plimbări pe Calea Victoriei, la braț cu Mihai, dar nu mai târziu de ora 23:00.

Ce tot aștepți?

Aștepți să-ți intre pe card salariul și bonurile de masă,
Aștepți să ți se facă refund la concertul anulat anul trecut,
Aștepți să sosească trenul în Gara de Nord care staționează la Griro,
Aștepți să se invite prietenii la tine acasă ca să te apuci de curățenie,
Aștepți seara ca să fie mai răcoare,
Aștepți luna august ca să fie mai liber orașul,
Aștepți luminițele de Crăciun ca să fii vesel,
Aștepți să-ți vireze bursa ca să-ți inviți prietenx la mall,
Aștepți aerul condiționat de la ENEL,
Aștepți factura la lumină vara și apoi te rogi,
Aștepți factura la gaze iarna și apoi te rogi,
Aștepți la rând la înghețată (Doamne, să mai aibă cu fistic!),
Aștepți un răspuns de la interviul de angajare,
Aștepți ca partenerul/partenera să-ți vorbească despre ce a făcut la birou,
Aștepți copilul să-ți spună dacă a fost fericit la școala de vară,
Aștepți ca părinții să te îmbrățișeze acum, cât mai sunt,
Aștepți ca filmul x să intre în cinematografe,
Aștepți.
Aștepți Sfârșitul.

[Micaela De Carrera] 06.08.2021

Toți ochii pe noi

Doi tipi ne urmăresc de pe balconul de vizavi.
Beau bere și se întreabă ce căutăm noi în viețile lor.
Intră și ies într-o veselie din cameră, afară
Și de afară în cameră
Ce-ar putea să ne facă?
Să se pișe pe noi cu jet,
Să arunce cu apă fiartă pe noi,
Să ne scuipe, să strige, să ne înjure!
Dar ei au pornit muzica rock.
La volum tare.
Intru în casă și rămân în ușă,
Spațiul e plin ochi. N-am loc.
Cineva mă lovește cu ușa:
- Scuzeee!
- Scuzeee!
Mi-e teamă și corpul tot mă doare.

[Micaela De Carrera] 10.08.2021

MIRUNA ANDREEA ICLEANU

Sappho i-a scris iubitei ei „someone will remember us, I say, even in another time”. Poezia ajută emoția să transcendă timpul. Sunt un om nemulțumit de efemeritate.

Ultimul val

Zbura un zmeu deasupra mării, și m-am gândit –
ce falsă impresie a libertății, cum s-a amăgit!
Căci, în zborul lui, sfoara tot îl oprește;
dacă se-ndepărtează prea mult, înapoi o pornește.
Pe sub el, urlă pescăruși cu pliscul plin de pește,
iar Soarele, gigantul care dogorește,
își trimite raze prin zmeu și le colorează aripile,
ducând pe ele-n larg amurgul și toate clipele.

Mă uit la valuri cum sperie când mari se fac cu vântul,
cum fură fără gând înotătorilor avântul,
dar la mal tot se sparg, tacit s-au înțeleș
cu plaja, brusc să le rezeze eternul lor mers.

Nu-i oare litoralul dulce-amarul memento mori
al oricărei suferințe și deopotrivă vis?
Am rupt și eu din mine cele din urmă fire ale sforii
și-n valuri le-am aruncat, trecutul să-l simt stins.

SILVIA ENACHE

Prefer să spun că sunt o persoană prietenoasă, curioasă, nonconformistă și creativă. Am 16 ani, iar arta a intrat în viața mea încă de la o vârstă fragedă, odată cu nesiguranțele. Poezia este despre cea mai importantă persoană din viața mea, o persoană pe care nu mă așteptam să o întâlnesc, mai ales să devenim atât de apropiați, este persoana care mă liniștește atunci când am atacuri de panică/anxietate, este persoana pe care o voi iubi necondiționat și singura pentru care merită cu adevărat să scriu.

Mă simt străină între patru pereți.
Simt că în orice secundă va ieși ceva din dulap și mă va chinui.
Probabil ăsta e motivul pentru care nu prea stau acasă.
Mă simt străină în propria țară,
În propriul oraș, în propria casă, în propriul pat.
Simt că podeaua mă înghite, iar pereții țipă.
Poate că ăsta e motivul pentru care dorm chinuită sau nu dorm deloc.
Nu este vina casei, m-am mutat de atâtea ori încât îmi dau seama că nu
e vina ei.
Însă un singur loc mă apără,
Nu mă lasă să mor încet, să mă sufoc,
Să simt răcoarea fricii
Acel loc ești tu.
Brațele tale sunt singurii pereți de care am nevoie.
Pieptul tău e singura pernă pe care pot dormi.
Buzele tale sunt singurele lucruri pe care vreau să le văd noaptea.
Iar ochii tăi sunt singurul acoperiș pe care îl accept,
Pentru că în ei văd mai mult decât stelele cerului,
Îți văd sufletul.
De aici nu aș pleca, nu aș fugi.
Aici este locul unde rămân cu gânduri goale și sentimente pline.

Tu ești singurul adăpost de care am nevoie.
Poate un om normal s-ar uita puțin strâmb
Dar el nu știe cum e să plătești chirie în amintiri, zâmbete, priviri.
Așa că de acum ești adăpostul meu strâmb.
Plin de greșeli, păcate și regrete
Însă singurul care mă liniștește.
Și aș vrea să știi de acum,
Te iubesc, iar mâine te voi iubi puțin mai mult.

EDUARD LUCIAN

Sunt Edi, am 16 ani, sunt elev în clasa a 10a. E prima dată când public rândurile scrise la ore târzii într-o carte pe niște pagini. Uneori scriu doar ca să îngrop durerea unor iubiri adolescente, iar alteori scriu cu gândul la o iubire viitoare.

Fata cu oceanul în privire

I. Stelele există special pentru noi, în întunericul nopții ajută luna să-ți lumineze ochii, în care se vede cel mai frumos ocean din lume, care poate fi admirat doar de mine.

II. Stelele s-au stins, luna poartă doliu, oceanul din ochii tăi seacă și îl văd în ceață. Totul a fost doar un vis iar acum m-am trezit.

Scrum

mă săruți, și mă murdărești de ruj,
mă aprinzi, și îmi scurtezi din viață,
mă atingi, și nu te temi că mă pot îndoii.
mă rupi, și nu te gândești că interiorul meu e luat de vânt,
mă turtești, și fără suflare mă lași.
mă uiți într-o cutiuță, și mă ascunzi, fără ca cineva să mă găsească sau
să mă audă,
mă miroși și ești dependentă de parfumul meu.
iar eu în tot timpul ăsta în jur privesc.
îți admir unghiile,
îți simt buzele,
îți simt fericirea sau îți gust lacrimile,
iar tu nu-mi acorzi importantă.
nu îmi spui că mă iubești,
nu mă îmbrățișezi,
nu vorbești cu mine,
doar mă lași să te studiez îndeaproape
până mă fac scrum, și mă arunci,
până la urmă sunt doar o țigară
ce tânjește după iubirea ta în disperare.

ANCA GUSTI

Scriu în freeflow, îmi dau voie să simt să mă revolt. Fac asta de pe la 13 ani, când m-am îndrăgostit prima dată, și pentru că eram un copil cu probleme de vorbire și timidă singurul mod de a vorbi fără să fiu traumatizată de articularea cuvintelor și răbdarea oamenilor a fost așa. În timp am învățat să am răbdare, să mă focusez pe cuvânt, cum să îl pun într-o frază. Simt adânc obsesiv maniacal.

Tu nu înțelegi prea mult, ești prea copil

Un copil frumos cu un zâmbet senin și atât

Un copil care cere atenție și atât

Tu nu știi să lași omul în pace, știi oamenii, unii oameni ca mine au nevoie de timp să fie cu ei înșiși, să se regăsească, au căutări, au probleme... tu nu ai cum să înțelegi asta, Anca, pentru că ești ca un câine vesel care vrea să fie mângâiat

Ți-am spus de atâtea ori că am nevoie de timp, și de atâtea ori ai insistat, nu știu cum să-ți mai spun am obosit... uneori cred că nu înțelegi ce îți vorbesc, chiar așa de greu este să înțelegi, Anca. Nu te vreau, nu nu...

Mă obosești, vreau să fiu singură, singură singură, ce nu înțelegi, ce este așa de greu să înțelegi... este ca și cum aș vorbi cu pereții, Anca...

Tu ai lumea ta liniștită, viața ta senină, eu am probleme pe care trebuie să mi le rezolv, să lucrez cu mine, Anca, tu înțelegi?

Nu mă mai căuta, gata!

Gata, m-am săturat am ajuns în punctul ăla când nu te mai vreau, nu mai vreau să știu nimic de tine absolut nimic, găsește-ți și tu altceva de făcut, nu este nimic interesant aici nu ai ce să descoperi nimic, eu sunt prea tristă, tristă Anca, vreau să fiu singură, îmi doresc să fiu singură, îmi doresc doresc să fiu singură, am suferit prea mult, în capul meu sunt prea multe, nu-mi stă mintea să-ți răspund la mesajele tale, de fapt nu mai vreau nimic, vreau să te oprești, vreau să te oprești din a mă căuta, Anca te vei îndrăgosti din nou, ai să vezi eu sunt prea încărcată cu problemele mele, sunt prea distrusă, sunt un om de nimic, un ratat pe lumea asta, înțelegi? eu mi-am distrus viața

Anca: eu, eu ce fac cu mine? unde mă duc, dacă tu nu ești în viața mea, cum mai respir eu?

Ea: ești copil naiv, grow up!

Dragă Andreea,

26. noiembrie. 2016, aproape 27. noiembrie. 2016

E noapte când încep să scriu

E noapte și aștept cafeaua să se facă

Stau în colțul meu albastru pe scaunul înflorat și mă gândesc că cel mai bun remediu al meu

al gândurilor astea absurde este să fac curat să arunc totul aici și să mă așez pe pat să-mi savurez cafeaua și să tac.

Dar știi ceva?

N-am să fac asta, nu am să tac, poate să zac, dar de tăcut nu...

Voi scrie aici toata angoasa, toata speranța și tot ce este și ce simt

Azi... azi am simțit cum m-ai ucis, așa de crud și așa de repede nu ai avut nimic de înțeles (de zis) n-ai vrut și ce plăcut a fost să văd că în acel moment nu îți pasă, de mine

Ce minunat a fost să-mi dau seama că tot ce așterni frumos într-un mesaj este de fapt un gând murdar, sau poate o iluzie (un șarpe veninos încolăcindu-se viclean în mrejele, în gândurile mele și ucigând iubirea), viața mea pâlâie în colțul ăla protejat, dar tu ai descoperit o cheie, o cheie magică și ai pătruns, și ai distrus, și m-ai lăsat, m-ai lăsat, m-ai părăsit în colivia mea, în colivia mintii, a abisului și amăgirii fără margini.

Oare ți-e bine?

Oare te fericește ce ai luat și ce ai furat din mine?

Cu cât curaj te desfiezi din mintea mea, (ți-e) e bine?

Oare râzi?

Poate că da, și asta-i bine și tare aș vrea să știu dacă mai râzi când fugi de mine și când te dăruiești pe tine, cu totul, cu mine în mintea ta, cu corpul lângă ea... Oare ți-e bine?

(Nu te mișca, nu te deranjează că mintea îți spune și tu zaci în spaimă?)

27. noiembrie. 2016

Mulțumesc

Tu îmi aduci pacea când te văd

Mă liniștești mă duci cu dor, mă luminezi și te ador

Tu crezi în mine când nu văd

Tu sperî în mine când cobor în gânduri reci în camere obscure și mă salvezi ca un răsunset

M-atingi, mă vrei mă vindeci de urât

Eu când te văd, o lume se deschide, un aer cald, un soare, o îmbrățișare mare mă înconjoară și mă iubește și eu trăiesc în lumea asta și (eu) îți spun: (că)Te iubesc.

Îți mulțumesc că schimbi în mine tot, că parfumezi și că sădești în mine viața,

Îmi luminezi poteca asta întunecată a vieții singure

Îți mulțumesc și pentru serile fără căldura ta și fără tot ce îmi oferi din trupul tău

Eu sunt aici și te iubesc, te ador sunt fericită

Îți mulțumesc că sperî că îți dorești, că mă dorești pe mine și că iubești puținul sau prea multul dat de mine

Tu ești totul, eu te iubesc pe tine și ai clădit o mare fericire în mine, te iubesc din nou.

2 decembrie 2016

Mă întreb...

Știi ce mă întreb?

Dacă tu simți...

Mai simți ceva pentru noi două?

Mai simți fiori și zâmbete în glas?

Mai simți iubirea sau o lași?

Uitată în fiecare zi

Uitată și lăsată în colțul ăla trist

Eu simt că te îndepărtezi de noi, de tine și de corpul nostru

Și fiecare atingere de atunci

Ce răscolea, acum o vară

Ce foc în ochi în mâini și-n noi

Mai simți când îți vorbesc de noi

Eu simt tăcere în ochii tăi și doare

Eu simt cum iarna se așterne peste noi

Și tu mă lași s-aștept

Aștept în fiecare seară să mă suni, să mă iubești

Dar vezi tu, eu te aștept urlând de dor, de frică și ne(somn)

Mă cert, te cert în gândurile mele

Tu oare simți, mai simți când îți lipsesc

Și fiecare cuvânt lipsă pe care-l aduci în viața mea mă întristează

De ce nu suni?

De ce amâni?

Te-am așteptat și aseară

Cu gânduri calde de iubire

Cu zâmbete în brațe și pe buze

Te-am așteptat și dimineața

Cu gânduri calde de iubire

Cu zâmbete în brațe și pe buze

Mergeam pe stradă și întrebam vântul

Vântul ce-mi săruta obrazul, ochii mă dureau

Durerea vântului cea aspră mă izbea de alte gânduri matinale oarbe, adormite, cu soare pe alocuri cu gust de cappucino și cu gust amar de dor
Am continuat să mă gândesc la tine și te-am sunat

– Ești bine?

– Sunt bine, ai răspuns – și am înghițit în sec în gol fără căldura noastră fără iubire.

Doar cu febra ce ai avut-o aseară și totuși la mine(nu) te-ai gândit, nu m-ai sunat, nu ai vorbit...

Oare de ce?

Când ești bolnav și obosit pe cine vrei să îmbrățișezi să stai să simți vindecare
Eu când sunt fără vlagă am nevoie de iubire de cineva să mă alinte să mă ajute sau să vorbesc

Se pare că ai avut cu cine, se pare că nu cu mine

Cu alta și cu alții mult mai bine

Am observat că nu-ți mai place mintea mea, că tot ce zic, ce fac nu bucură, nu deranjează și am încetat de azi să mai adaug noutăți în conversație.

De ce așa face-o?

Mă obosesc degeaba, așa că dacă ai nevoie să auzi fleacuri bârfe, păreri... de data asta voi înceta să le mai scriu, le țin aici

În foile astea (albe) prietenele mele care nu mă ceartă și se bucură de fiecare gest și întâmplare banală, măreață sau deloc

[...]

11:45 (3. decembrie. 2016)

Azi nu ai sunat, știu te-am deranjat, cu telefonul ăla de dimineață...

Mă faci să râd și nu râd de plăcere, râd că observ, că pleci

Oare când îți vei aduce aminte și de mine, sunt curioasă, mă pregătesc

să râd mai mult... îmi pregătesc terenul cu zâmbete și vorbe false, da! sau poate îmi vei da o veste, una să râd până am să plâng: de nervi, de ciuda și de ură

4. decembrie. 2016

Lipsa ta o simt ca pe o tăcere grea, dar poate că este mai bine așa
Să nu mai spun nimic, niciun reproș, nicio întrebare dacă nu o observi
Am obosit așa de tare și doare
Sper să fie tăcere între noi, fără cuvinte, fără război
Da știu, sună așa de absurd, de infantil și sper să nu o fac să-ți scriu
De fiecare dată îmi doresc și de atâtea ori renunț și tu mă întristezi
Mă răscolești
Mă dai cu mintea de pereți, mă cert și plâng
Mă întreb de ce cedez, de ce nu pot să(-mi) zic stop (gata) și să continuu
drumul meu
De fiecare dată când mă gândesc, de atâtea ori renunț să fiu haina /nu pot
De atâtea ori când îmi vorbești, te doresc și te iubesc, dar ce să fac că tu
mă vrei așa de rar, fără prea multe explicații... și eu le caut și mă dor
Te voi lăsa în pace
Sper
Și sper să nu mă cauți
Și sper să nu mă întrebi de ce
Și sper să nu mai minți
Și sper să pleci
Și mai sper că drumul nostru va fi mut, fără cuvinte, fără întrebări
Și sper să-ți fie bine
Și sper ca tot ce simt să las în colțul ăla, să închid ușa minții și emoției (să-
mi fie bine)

[...]

8. decembrie. 2016

Iartă-mă. Azi am rupt din mine un vis.
Iartă-mă, azi ai rupt din mine o speranță, una singura ce aștepta un răspuns
Iartă-mă, plâng
Iartă-mă acum, când totul este în drum

Uitat de noi și aruncat vătămat
Îmi este greu de explicat ce simt ce vreau
Dar dacă te ajută, atunci pleacă, nu te uita la mine
Nu te uita ce lași în urmă, chiar dacă plâng este durerea mea
Chiar dacă te doresc și plâng
Chiar dacă te iubesc și-ți spun în gând
De ce te vreau, de ce mă lupt de ce să nu renunț
Când mă alungi, așa de brusc, de câte ori ne despărțim și ne întrebăm
Cum de îmi doresc să te sărut, mai tare și mai apăsător
Mult mai aproape -
De ce te vreau așa de tare, femeie nebună
Poate nebunia noastră este cheia, poate ne ține împreună
Aș alerga acum la tine dacă m-ai vrea
De ce renunți la mine?

November 24, 2019

My dear one

Dacă ar fi să îi vorbesc i-aș spune: nu cu mine ai lupta asta! Nu pe mine ar trebui să mă pedepsești pentru că nu eu sunt vinovată că nu ți s-a spus adevărul în față!

Nu pe mine trebuie să mă urăști, eu doar am văzut ce alții nu au avut curajul să-ți spună și te-au lăsat așa să îți urmezi calea, sperând că o vei găsi...

Nu am mai avut răbdare, să aștept să îndrepti tu ce părea din punctul meu de vedere alarmant, decât să te pierd să te știu „departe”, prefer să fiu eu the Bad one să mă urăști pe mine, dar cel puțin știu că-mi trăiești, că ești fericită cu cine vrea pizda ta și ea se bucură de viață!

Sună „poetic”, dar prefer să fiu eu nebuna, că am antecedente, cunosc nebunia, decât să fii tu acolo, și prefer tot, să mă distrug să mă rănesc decât să te văd pe tine tristă!

Știu că de fapt reversul este acum la tine, dar sper că citești asta și sper că iei partea de sfat de vibe din cuvinte, și dacă tu mă vezi dilie este ok, se trage din familie este genetic, is so fucking ok! I got this shit!

Now cât privește trăirea cu tine, eu nu vreau să te uit, stau așa cu tot ce am trăit cu tine pentru că este mișto!

Nu vreau să uit o secundă ce am simțit cu tine și voi încerca să dau refresh de câte ori este nevoie pentru a memora și mai bine ce am simțit, în fiecare zi te desenez în capul meu și ești tot mai vie, te simt așa de reală în mintea

mea, încât mă sfâșie de plăcere și de durere, este un sentiment sadic, da știu, este schizoid, dar îl ador ador în forma asta brută, urâtă și toxică din capul meu, și voi lua tot ce îmi oferă capul meu pentru că îmi ador creierul și mă voi hrăni constat cu amintirea ta!

Este tot ce mi-a rămas, și de ce să mă mint că vreau să te uit! Nu nu, nu vreau asta, în mintea mea ești varianta ta cea mai buna și așa vei rămâne, perfectă!

Cuprins

ANDREI GABRIEL NICOLAE	7
Bătrânx mex.	9
NÓRA UGRON	13
Marginalele la numele cerbului	15
Renasc	18
Toate modurile în care poate	20
VICTOR HORAȚIU TROȘAN (v.h.t.)	23
mă privește atent cum dorm.	25
absență	27
afrodita, venus, oricine	29
vom fi îngropați împreună	31
MARIA MARTELLI	31
Cei ce trăiau în Zenter	35
RALUCA TĂRTĂREANU	39
prelegere.	41
malițios	43
not that kid.	46
MARA CIOROIANU	49
CUM M-AU FĂURIT, CE MI-AU ZIS	51
SAȘA ZARE.	55
Lesbiană, lesbiene în Moldova, lesbiene în Chișinău, lesbianism, лесбия́нство, лесбианизм, лесбийские пары, cum cunoști o lesbiană pe stradă.	57

OANA CIOBANU	67
[Acest poem este anti-rușine, Oana]	69
Alice în Limba Minunilor	76
Tânguire	80
Tribut	81
Anarhie și disciplină	82
Apropriere	83
MAIA ȘERBĂNESCU	85
Casa cu ziduri albastre	87
ADA ELIANE	91
E de la Echilibru	93
cuibușor	95
o lume	97
mozaic	99
FLAVIUS SINDIE	101
accuweather note	103
dandelion greens	104
escape room	105
ILEANA NEGREA	107
Cânt.	109
Nu îmi spăl vasele	111
Te visez	113
Înapoi la oile noastre	115
Pentru A.	120
andy.andreea	125
Unde găsesc și eu testul care îți zice că ești femeie?	127
IOANA BĂLĂNESCU	131
scrisoare de atașament traumatic	133
YIGRU ZELTIL	137
trei zile	139
o „rezervație nenaturală”	142
eșecul	144

MIȘA DRAGOMIR	147
o artistă a eșecului	149
[În noaptea asta pot]	152
bianca ela.	155
Puterea existenței mele	157
CERNEALĂ ÎNALTĂ.	163
Taurul și omul	165
Fraieră	168
OANA UNGUREANU	169
te pup din gospodăria pisicească unde	
(n-)ai să mă (mai) vizitezi	171
Odă gospodăriei mele și fricii	
de schimbare	173
[Explorând].	177
[Dacă aş putea înregistra mirosuri].	178
MICAELA DE CARRERA.	179
Ce tot aștepți?	181
Toți ochii pe noi	182
MIRUNA ANDREEA ICLEANU	183
Ultimul val	185
SILVIA ENACHE	187
*** [Mă simt străină între patru pereți].	189
EDUARD LUCIAN.	191
Fata cu oceanul în privire.	193
Scrum	194
ANCA GUSTI.	195
Tu nu înțelege prea mult, ești prea copil	197
[Dragă Andreea]	199
My dear one.	205

